DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA.

30 KWIETNIA 1933 R. Nr. 4. ROCZNIK LIV.

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY.

29.

L. cz. G. A. 563.

OBWIESZCZENIE

Komisarza dla sprostowania ksiąg gruntowych Kraków XXI., Płaszów.

z dnia 10 kwietnia 1933 r.

dotyczące założenia na nowo księgi gruntowej.

Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych w Krakowie przystępuje do akcji założenia na nowo ks. gr. dla gminy kat. Kraków XXI., Płaszów. Dochodzenia, które w tym celu będą przedsięwzięte rozpoczynają się dnia 5 czerwca 1933 r. w biurze Komisji Plac WW. Świętych L. 1, II. p.

Wszyscy posiadacze nieruchomości znajdujących się w gminie katastralnej, wierzyciele hipoteczni i inne osoby, które mają interes prawny w zbadaniu stosunków posiadania i w uporządkowaniu stanu ciężarów, mogą zgłosić się i podać wszystko, co okaże się przydatne dla wyjaśnienia stanu rzeczy, oraz dla ochrony ich praw.

W międzyczasie będzie wyłożona kopja mapy wraz z wykazem wszystkich nieruchomości i wykazem posiadania katastralnego każdego poszczególnego posiadacza tudzież wraz z innemi wyciągami z katastru w biurze Komisji Plac WW. Świętych L. 1, II. p., a każdy może tam przeglądnąć powyższe materjały.

Gdy w toku dochodzeń okazało się, że części

składowe pewnego ciała hipotecznego leżą w innej gminie katastralnej, natenczas w razie potrzeby obejmie się dochodzeniami równocześnie także odnośne poboczne części składowe.

Komisarz dla sprostowania ksiąg gruntowych:
Dr. Grzęski mp.

30.

Nr. II. R. 97/33.

OBWIESZCZENIE

Magistratu stoł. król. m. Krakowa

z dnia 12 kwietnia 1933 r.

w sprawie wymiaru, poboru i kontroli opłat na rzecz Funduszu Pracy.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa podaje do wiadomości, że w myśl ustawy z dnia 16 marca b. r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 163), oraz rozporządzenia wykonawczego Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 marca br., (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 176) mają być pobierane od dnia 1 kwietnia 1933 r. między innemi następujące opłaty na rzecz Funduszu Pracy:

1) od biletów wstępu,
2) od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze),
3) od spożycia gazu,
4) od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych,
5) od czynszu dzierżawnego.

1) Opłaty od biletów wstępu pobiera się od biletów sprzedawanych na wszelkiego rodzaju publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe.

Opłaty te wynoszą od każdego sprzedanego biletu:

a)	w cenie od 0·26 zł. do 1 zł.	0·05 zł.
b)	„ „ 1·01 „ „ 2 „	0·10 „
c)	„ „ 2·01 „ „ 3 „	0·20 „
d)	„ „ 3·01 „ „ 4 „	0·30 „
e)	„ „ 4·01 „ „ 5 „	0·40 „
f)	„ powyżej 5 zł.	0·50 „

Opłatom tym nie podlegają bilety wstępu na zabawy, rozrywki i widowiska urządzane: 1) wyłącznie dla żołnierzy, 2) przez zakłady naukowe, opiekuńcze i wychowawcze dla młodzieży szkolnej, 3) przez organa Funduszu Pracy, 4) przez instytucje i organizacje społeczne, o ile większa część dochodu z tych imprez przeznaczona jest na pomoc dla bezrobotnych.

Opłaty od biletów wstępu uiszczają osoby nabywające bilety wstępu, inkasują zaś je i są za nie odpowiedzialni właściciele przedsiębiorstwa lub osoby, odpowiedzialne za przedsiębiorstwo, albo urządzające zabawy, rozrywki. widowiska lub zawody.

Zainkasowane opłaty, po potrąceniu odszkodowania za czynności, związane z inkasowaniem tych opłat — w wysokości 2% zainkasowanych sum, należy wpłacać do Głównej Kasy miejskiej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w P. K. O. Nr. 409.200, równocześnie z zainkasowanym komunalnym podatkiem od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, a w przypadku, gdy podatek komunalny nie jest pobierany, najdalej w ciągu 5 dni po dniu danej imprezy. Równocześnie należy przedłożyć wykaz opłat od biletów wstępu, sporządzony według wzoru podanego w wyżej wymienionym rozp. Prezesa Rady Ministrów.

2) Opłaty od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze) w wysokości 1% uiszczają osoby grające, lub też przy zakładach łącznych — towarzystwa wyścigów konnych, które w tym celu pobierają od osób grających opłaty bezzwrotne w wysokości 1% od stawki początkowej, pomnożonej przez ilość koni, objętych grą łączną. Opłaty te inkasują i są za nie odpowiedzialne towarzystwa wyścigów konnych, które winny je wnosić do Głównej Kasy miejskiej, równocześnie z komunalnym podatkiem od stawek we wzajemnych zakładach, oraz przy równoczesnem przedłożeniu zestawienia obrotów, dokonanych w danym dniu wyścigowym we wzajemnych zakładach.

3) Opłaty od spożycia gazu do użytku domowego w lokalach, nie posiadających charakteru przemysłowego, wynoszą 5% od sumy należności, wykazanej na rachunku, bez opłat za używanie gazomierzy i innych dodatkowych należności. Opłaty te obciążają konsumentów.

W wypadkach sprzedaży gazu z automatów gazomierzy, opłaty wynoszą 5% od wykazanej sumy i obciążają sprzedawcę.

W obu przypadkach opłaty inkasują i są za nie odpowiedzialni sprzedawcy gazu.

4) Opłaty od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych wynoszą po 50 groszy od każdej osoby.

Opłaty te uiszczają osoby, przychodzące do tych zakładów między godziną 24-tą a 6-tą, bezpośrednio po wejściu do zakładu, zaś osoby, które tam przebywały już przed godziną 24-tą i pozostały po tej godzinie, bezpośrednio po upływie godziny 24-tej. Opłaty te inkasują i są za nie odpowiedzialni właściciele (dzierżawcy, zarządzający) odnośnych zakładów, którzy mają wydawać osobom obowiązanym do iszczenia opłaty odpowiednio ponumerowane i ostemplowane pieczęcią Miejskiej Izby Obrachunkowej bilety, stwierdzające uiszczenie opłaty.

Właściciele odnośnych zakładów otrzymają w tym celu za zgłoszeniem się w Głównej Kasie miejskiej (kontrola podatku widowiskowego) bloczki z biletami ponumerowanemi i ostemplowanemi.

Zainkasowane opłaty, po potrąceniu odszkodowania za czynności związane z inkasem, w wysokści 2% zainkasowanych sum, należy wpłacać w Głównej Kasie miejskiej, bezpośrednio lub na konto czekowe tejże Kasy w P. K. O. Nr. 409.200, najdalej do dni 5. Na blankiecie nadawczym Pocztowej Kasy Oszczędności, a w razie wpłacenia bezpośrednio do Głównej Kasy miejskiej w deklaracji należy podać numery bloczków i biletów.

Na życzenie przedsiębiorców opłaty powyższe mogą być zastąpione przez miesięczne opłaty ryczałtowe, ustalane na podstawie przeciętnych wpływów z tych opłat, osiągniętych w miesiącach poprzedzających.

Wszystkie osoby, znajdujące się w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych między godziną 24-tą a 6-tą winny na żądanie okazywać wykupione bilety kontrolorom ustanowionym przez Magistrat.

Opłatom powyższym nie podlegają osoby, zarządzające i zatrudnione w danem przedsiębiorstwie, jak również osoby przebywające w kolejowych restauracjach i hotelach.

5) Opłaty od czynszu dzierżawnego osiągniętego z najmu mieszkań lub budynków w całości lub w części, niezależnie od ich przeznaczenia użytkowego, pobiera się w wysokości 0·5o/⁰ kwoty, odpowiadającej sumie każdorazowo wpłacanego czynszu.

Opłatom powyższym nie podlega komorne z mieszkań jedno i dwu izbowych.

Opłaty od czynszu dzierżawnego uiszczają właściciele nieruchomości. Opłaty od osiągniętego w danym kwartale kalendarzowym czynszu dzierżawnego, winni właściciele realności wnosić tymczasowo do Głównej Kasy miejskiej w ciągu drugiego miesiąca następującego po tym kwartale, przy równoczesnem złożeniu wykazu otrzymanych sum czynszu dzierżawnego, osiągniętego w ubiegłym kwartale kalendarzowym, wraz z obliczeniem przypadających opłat. Wykaz ten ma być sporządzony według wzoru podanego w cyt. powyżej rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów.

O ile opłaty powyżej wymienione pod 1 — 5 nie zostaną wpłacone do Głównej Kasy miejskiej w oznaczonych terminach lub zostaną wpłacone niezgodnie z ustawą o Funduszu Pracy, wymiaru i poboru dokona z urzędu Magistrat, który również będzie wykonywał kontrolę nad poborem tych opłat.

Zaległe opłaty ściągnięte będą w drodze egzekucyjnej przez Władze skarbowe, z doliczeniem odsetek za zwłokę i kosztów egzekucyjnych.

Winni wykroczenia przeciw przepisom ustawy o Funduszu Pracy o uiszczaniu określonych w niej opłat lub wydanych na jej podstawie rozporządzeń wykonawczych karani będą grzywną do 2.000 zł., o ile dany czyn nie ulega karze surowszej według innych przepisów.

* * *

O tem zawiadamia się interesowanych płatników, z wezwaniem do ścisłego zastosowania się do wyżej cytowanych przepisów, które obowiązują od dnia 1-go kwietnia 1933 r. w miejsce postanowień rozporządzenia Prezydenta Rz. z 23/VIII. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74 poz. 664), podanych do publicznej wiadomości obwieszczeniem Magistratu z dnia 3 września 1932 r. Nr. II. R. 294/32.

31.

OBWIESZCZENIE

Magistratu stoł. król. miasta Krakowa

z dnia 19 kwietnia 1933 r.

Na podstawie par. 102 lit. a. Statutu gminnego, Magistrat podaje do powszechnej wiadomości taryfę druków Miejskiego Urzędu Ewidencji Ludności, ustanowioną na zasadzie art. 27 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu ustalonem rozporz. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28-go września 1932 r. Dz. U. Nr. 106 poz. 884, uchwałą z dnia 19-go kwietnia 1933 r.:

Kartki meldunkowe wszelkich odmian z wyjątkiem hotelowych, pojedynczo . . .	Zł.	0·08
Kartki meldunkowe w blokach najmniej po 100 sztuk	„	0·06
Kartki meldunkowe hurtownie po 5.000 sztuk	„	0·05
„ „ „ „ 10.000 „	„	0·04
Kartki meldunkowe dla hoteli i pensjonatów krajowe i zagraniczne, pojedynczo . .	„	0·04
Kartki meldunkowe dla hoteli i pensjonatów krajowe i zagraniczne hurtownie najmniej 500 szt.	„	0·02
Książka meldunkowa po 10 kart	„	2·—
„ „ „ 20 „	„	3·—
„ „ „ 30 „	„	4·—
„ „ „ 50 „	„	5·—
„ „ „ 100 „	„	8·—
„ „ „ 200 „	„	12·—
Formularz zobowiązania wzgl. upoważnienia do prowadzenia meldunków	„	0·50
Formularz poświadczenia złożenia zobowiązania wzgl. upoważnienia do prowadzenia meldunków	„	0·02
Formularz poświadczenia złożenia wzgl. odbioru kart meldunkowych	„	0·02

Hurtowna sprzedaż kart meldunkowych odbywa się wyłącznie w Miejskim Urzędzie Ewidencji Ludności przy ul. Kanoniczej L. 18.

Przy ustaleniu powyższej taryfy wzięto pod uwagę ceny odnośnych druków obowiązujące w innych miastach jakoteż konieczność przynajmniej częściowego pokrycia znacznych wydatków, jakie Gmina m. Krakowa ponosi w związku z utrzymaniem Urzędu Ewidencji Ludności.

Prezydent miasta:

Dr. Mieczysław Kaplicki.

32.

OKOLNIK Nr. 17.

Prezydenta m. z dnia 3 kwietnia 1933 r. Nr. Prez. R. 62/33 w sprawie przeniesienia referatu rachunkowego Wydziału Robót Publicznych i prowadzenia korespondencji z Wydziałem Robót Publicznych.

Pan Wojewoda Krakowski reskryptem z dnia 29-go marca 1933 r. zawiadomił, że z dniem 1-go kwietnia 1933 r. przeniósł referat rachunkowy Wydziału (b. Dyrekcji) Robót Publicznych z budynku „Krzysztofory" w Rynku Głównym do głównego gmachu Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie przy ul. Basztowej Nr. 22 i wcielił ten referat do Oddziału budżetowo-gospodarczego Urzędu Wojewódzkiego.

Równocześnie Pan Wojewoda zarządził, aby wszelka korespondencja oraz przesyłki do Wydziału (b. Dyrekcji) Robót Publicznych Urzędu Wojewódzkiego Krakowskiego, były od dnia 1 kwietnia 1933 r. kierowane tylko do biura informacyjno-podawczego Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie przy ul. Basztowej Nr. 22.

O czem zawiadamiam z poleceniem zastosowania się i przestrzegania.

33.

OKÓLNIK NR. 18.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 6 kwietnia 1933 r. Nr. Prez. Org. 69/33 w sprawie przyjmowania do pracy robotników dziennych.

Stwierdziłem, że zarządzenie tut. zawarte w okólniku z dnia 15 stycznia 1932 L. Prez. 11442/31, dotyczące przyjmowania robotników dziennych nie jest należycie przestrzegane. W szczególności zachodzą wypadki przyjmowania robotników dziennych bez uzyskania zatwierdzenia Prezydenta miasta, a niektórzy PP. Naczelnicy względnie Dyrektorzy przyjmując robotników dziennych sami zawiadamiają Biuro Prezydjalne o fakcie już dokonanym.

Wobec powyższego przypominam zarządzenie zawarte w cytowanym na wstępie okólniku, w myśl którego zapotrzebowanie robotników do robót w Zakładach miejskich należy zgłaszać w krótkiej drodze do Biura Prezydjalnego Magistratu podając ilość potrzebnych robotników, nazwiska proponowanych kandydatów, oraz czas na jaki mają być przyjęci.

Biuro Prezydjalne Magistratu po uzyskaniu decyzji Prezydenta miasta zawiadamiać ma w krótkiej drodze odnośny Wydział Magistratu względnie Zakład miejski. Przyjętych robotników należy utrzymywać w ścisłej ewidencji.

Przypominając powyższe wzywam PP. Naczelników i Dyrektorów do ścisłego przestrzegania obowiązujących norm dotyczących przyjmowania robotników dziennych a to pod osobistą odpowiedzialnością PP. Naczelników i Dyrektorów.

34.

OKOLNIK NR. 19.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 11 kwietnia 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 67/33 w sprawie używania miejskich samochodów osobowych.

Celem uregulowania sprawy używania miejskich samochodów osobowych zarządzam co następuje:

§ 1.

Miejskie samochody osobowe służą dla celów urzędowych, które dla każdego z nich są z góry ściśle oznaczone.

Używanie samochodów dla powyższych celów powinno być ekonomiczne t. zn. wolno używać samochodów tylko w tych wypadkach, gdy nie można posłużyć się innym tańszym środkiem lokomocji względnie, gdy konieczność szybkiego załatwienia danej sprawy wymaga użycia samochodu.

Używanie miejskich samochodów osobowych dla innych celów może nastąpić tylko za osobnem zezwoleniem.

§ 2.

Wszystkiemi miejskiemi samochodami osobowemi dysponuje Prezydent miasta.

Wiceprezydenci miasta dysponują samochodami osobowemi tych instytucyj i zakładów miejskich, które znajdują się w ich resorcie.

Naczelnicy wydziałów, administrujących instytucjami i zakładami miejskiemi, podległemi bezpośrednio Magistratowi, tudzież dyrektorzy zakładów odrębnie administrowanych dysponują przydzielonemi im samochodami osobowemi w zakresie i terytorjalnym zasięgu służbowej działalności tych instytucyj i zakładów.

Wyjazd miejskim samochodem osobowym w celach urzędowych, służbowych poza zasięg terytorjalny działalności danego zakładu może nastąpić tylko za pisemnem zezwoleniem Prezydenta miasta lub resortowego wiceprezydenta.

§ 3.

Ewidencję wszystkich miejskich samochodów osobowych prowadzi centralnie Biuro Prezydjalne Magistratu.

W tym celu obowiązane są wszystkie instytucje i zakłady miejskie zawiadamiać bezzwłocznie Biuro Prezydjalne o wszelkich zmianach w stanie posiadania samochodów osobowych (nabycie, pozbycie), jak również o znaczniejszych uszkodzeniach i ważniejszych wypadkach, tudzież o każdem unieruchomieniu z powodu dłużej trwającego remontu danego samochodu i o ponownem jego po remoncie uruchomieniu.

Ewidencja prowadzona przez Biuro Prezydjalne ma zawierać następujące rubryki:

1) liczba porządkowa,
2) rodzaj samochodu,
3) ilość osób (miejsc),
4) opis samochodu,
5) marka (nazwa fabryki),
6) numer rejestracyjny,
7) data nabycia,
8) cena kupna,
9) wartość obecna,
10) przydział i cele, dla jakich samochód służy,
11) uwaga.

W rubryce „uwaga“ należy odnotowywać wszelkie zmiany, uszkodzenia, wypadki i remonty, o których wyżej była mowa.

§ 4.

Używanie miejskich samochodów osobowych przez urzędników miejskich dla celów nieurzędowych w obrębie miasta i w promieniu 10 km. od granic miasta może być wyjątkowo dozwolone.

W tych wypadkach o użyciu samochodu decyduje naczelnik wydziału, któremu zakład podlega, względnie o ile chodzi o samochód zakładu odrębnie administrowanego dyrektor tego zakładu.

§ 5.

Użycie miejskich samochodów osobowych przez urzędników miejskich dla celów nieurzędowych do dalszej jazdy ponad 10 km. od granic miasta dopuszczalne jest tylko za osobnem, pisemnem zezwoleniem Prezydenta miasta lub resortowego Wiceprezydenta.

Zezwoleń tych udziela Prezydjum miasta na wniosek naczelnika wydziału, administrującego danym zakładem, względnie dyrektora zakładu, odrębnie administrowanego.

Korzystający z takiego wyjazdu ponosi z reguły koszty zużytej benzyny i smarów, tudzież koszt wynagrodzenia szofera (dieta-strawne i ewentualne godziny nadobowiązkowe).

§ 6.

Użycie samochodów miejskich osobowych dla celów urzędowych innych władz lub dla celów prywatnych osób, nie będących urzędnikami Gminy wymaga pisemnego osobistego zezwolenia Prezydenta miasta.

§ 7.

Celem ujednostajnienia prowadzenia ewidencji i kontroli wyjazdów miejskich samochodów osobowych zarówno dla celów urzędowych-służbowych poza zasięg terytorjalnej działalności zakładów miejskich, jak i dla celów nieurzędowych, prywatnych urzędników miejskich przy jazdach ponad 10 km. od granic miasta oraz dla wyjazdów innych władz i osób prywatnych nie będących urzędnikami miejskimi, wprowadza się w użycie pisemne „zezwolenia wyjazdowe" (według dołączonego wzoru).

Każde „zezwolenia wyjazdowe" musi być podpisane przez Prezydenta miasta względnie resortowego Wiceprezydenta.

„Zezwolenie wyjazdowe" po jego zrealizowaniu stanowi dokument dowodowy do ewent. obliczenia i zlikwidowania zwrotu kosztów, o których mowa w § 5.

§ 8.

Wszystkie miejskie samochody osobowe mają być zaopatrzone w liczniki i w samochodowe książki kontrolne, prowadzone przez kierowców samochodowych (według dołączonego wzoru).

W samochodowej książce kontrolnej ma każdy, korzystający z wyjazdu samochodem tak dla celów urzędowych, jak i prywatnych stwierdzić swym podpisem użycie samochodu.

§ 9.

Za przestrzeganie przepisów niniejszego zarządzenia odpowiedzialni są osobiście naczelnicy wydziałów i dyrektorzy zakładów miejskich, dysponujący przydzielonemi im samochodami osobowemi.

§ 10.

Nadzór nad wykonywaniem i przestrzeganiem przepisów niniejszego zarządzenia powierzam Inspektorowi administracji miejskiej.

W tym celu Inspektor administracji miejskiej wykonywać będzie doraźną kontrolę we wszystkich instytucjach i zakładach miejskich.

§ 11.

Przepisy niniejszego zarządzenia odnoszą się również do samochodów osobowych, używanych przez Prezydenta miasta i Wiceprezydentów, z wyjątkiem postanowień, zawartych w § 5 ustęp 1 dotyczących udzielania zezwoleń na wyjazdy dla celów nieurzędowych ponad 10 km od granic miasta.

§ 12.

Zarządzenie niniejsze wchodzi natychmiast w życie.

35.

OKOLNIK NR. 21.

Zarządzenie

Prezydenta miasta z dnia 18 kwietnia 1933 r. Nr. Prez. Zarz. og. 80/33 w sprawie wykonania ustawy o Funduszu Pracy.

W celu wykonania ustawy z dnia 16/III. 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 163) oraz Rozporządzenia wykonawczego do tej ustawy z dnia 31/III. 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22 poz. 176) podaję do wiadomości poszczególne przepisy ustawy i rozporządzenia, dotyczące Gminy m. Krakowa, wydając przy nich zarządzenia co do sposobu ich wykonania*):

I. Art. 1. (1) Tworzy się Fundusz Pracy:

(2) Fundusz ten ma na celu dostarczanie pracy lub środków utrzymania osobom, pozbawionym pracy, a nie posiadającym innych środków do życia przedewszystkiem drogą uruchamiania gospodarczo uzasadnionych robót publicznych lub robót o znaczeniu publicznem.

Art. 2 (1) Znosi się Fundusz Pomocy Bezrobotnym, powołany na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. P. Nr. 74 poz. 664).

(2) Dotychczasowe prawa, zobowiązania i majątek tego funduszu przechodzą z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na Fundusz Pracy.

Art. 14. Środki finansowe Fundusz Pracy czerpie:

a) z opłat, przewidzianych w art. od 15 do 26;

b) z wpływów z zaległości podatkowych, uiszczanych w naturze (art. 27);

c) z wpłat związków komunalnych (art. 28);

d) z dotacyj Skarbu Państwa;

e) z darów, zapisów i ofiar.

II. Art. 15. (1) Osoby, pobierające uposażenie służbowe, bądź stałe wynagrodzenie za najemną pracę, opłacają na rzecz Funduszu Pracy 1% pobranego całkowicie dochodu, osiągniętego z tych źródeł.

(2) Przepis powyższy dotyczy również osób, pobierających emerytury, renty lub zaopatrzenie ze Skarbu Państwa, z przedsiębiorstw lub Monopoli Państwowych, bądź też ze związków komunalnych lub instytucyj prywatnych, jeżeli emerytura, renta bądź zaopatrzenie wynosi więcej niż 59 zł. miesięcznie.

(3) Przepis ustępu 1. niniejszego artykułu nie dotyczy:

a) osób, pobierających zaopatrzenie inwalidzkie na podstawie ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. Nr. 26 poz. 238);

b) robotników, zatrudnionych w gospodarstwach rolnych oraz

---

*) Art. — postanowienia ustawy.

§ — postanowienia rozporządzenia.

*) — zarządzenia wykonawcze Prezydenta m.

c) osób zatrudnionych w przedsiębiorstwach rzemieślniczych w rozumieniu art. 142 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7-go czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53 poz. 468), posiadających karty rzemieślnicze i wykupujących świadectwa przemysłowe VIII. kategorji przemysłowej.

(4) Pracodawcy zatrudniający pracowników, o których mowa w ust. 1. uiszczają na rzecz Funduszu Pracy opłatę w wysokości 1% zarobków, uposażeń i wynagrodzeń, wypłacanych tymże pracownikom. Przepis ten nie dotyczy Skarbu Państwa oraz związków komunalnych, z tem jednak zastrzeżeniem, iż poszczególne przedsiębiorstwa związków komunalnych uiszczają przewidzianą opłatę w wysokości 1% zarobków, wypłacanych pracownikom, o ile obroty tych przedsiębiorstw nie wchodzą w skład zwyczajnych budżetów związków komunalnych. Pracodawcy rolni uiszczają opłatę 1% tylko od zarobków pracowników umysłowych.

(5) Organizacje wyznaniowe i społeczne, utrzymujące instytucje opieki społecznej, lub prowadzące akcję pomocy bezrobotnym, zwolnione są w tych dziedzinach swej działalności od obciążeń, wyszczególnionych w ust. 4 niniejszego artykułu.

(6) Dla kategorji zarobków, nie przekraczających 150 zł. miesięcznie, Minister Opieki Społecznej ma prawo zastąpić opłaty, przewidziane w ust. 1 i 4 niniejszego artykułu, opłatą ryczałtową.

(7) Do opłat przewidzianych w niniejszym artykule, mają analogiczne zastosowanie przepisy art. 58 prawa o wykroczeniach z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60 poz. 572).

§ 2. Podstawę obliczenia opłat, przewidzianych w art. 15 ustawy, stanowi suma — bez uwzględnienia jakichkolwiek potrąceń, każdorazowo przypadającego do wypłaty uposażenia służbowego, stałego wynagrodzenia za najemną pracę, emerytury, renty, lub zaopatrzenia, przyczem przy obliczeniu wysokości tych opłat nie bierze się pod uwagę kwot mniejszych od 1 zł.

§ 3. Opłaty od uposażenia służbowego, stałego wynagrodzenia za najemną pracę, emerytury, renty lub zaopatrzenia potrącają pracodawcy. Skarb Państwa, przedsiębiorstwa i monopole państwowe, związki komunalne lub instytucje prywatne — przy każdorazowej wypłacie.

Kwoty potrącone przez Skarb Państwa, należy w terminie do dni 7 po dokonanych potrąceniach wpłacić do kasy urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, równocześnie należy złożyć deklarację zawierającą dokładne obliczenie opłat oraz szczegółowe dane stwierdzające ile, z jakiego tytułu i za jaki okres czasu opłaty są uiszczane.

Kwoty potrącone przez pracodawców, przedsiębiorstwa i monopole państwowe, związki komunalne lub instytucje prywatne, należy wpłacić do Kasy chorych, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności do końca miesiąca następującego po wypłacie, równocześnie należy złożyć deklarację zawierającą dokładne obliczenie opłat oraz szczegółowe dane (listy płacy) stwierdzające, ile z jakiego tytułu i za jaki okres czasu opłaty są uiszczane.

***)** W wykonaniu tych postanowień Główna Kasa miejska oraz Zakłady mają strącać począwszy od dnia 1 maja br. wszystkim pracownikom m. 1% z ich uposażenia służbowego. Wynagrodzenia dodatkowe nie wchodzą do uposażenia służbowego (płace za godziny pozasłużbowe) podlegają powyższej opłacie tylko o tyle o ile są stałemi t. zn. przyznanemi aż do odwołania. Robotnikom dziennym pobierającym stałe wynagrodzenie za najemną pracę płatne tygodniowo, dokonywanie strąceń należy rozpocząć bezzwłocznie.

Ponadto zakłady m. (Gazownia, Elektrownia, Wodociąg, Zakład Czyszczenia m., Rzeźnia, Zakłady ceramiczne i Zakłady aprowizacyjne wobec nałożonego na pracodawców w ogólności obowiązku ponoszenia opłat w myśl art. 15 ust. 4, mają postępować aż do dalszego zarządzenia w następujący sposób: zakłady, które bezpośrednio dokonują wypłat zarobków, będą wpłacać do Kasy miejskiej 1% zarobków wypłaconych swym pracownikom. Odnośnie do zakładów, których wypłaty dokonywane są przez Główną Kasę miejską, wpłacenie powyższej należytości przeprowadzi sama Kasa m.

Kasa miejska ma kwoty wniesione z tytułu powyższej należytości lokować na rachunku bieżącym wedle dyspozycji Dyrektora M. I. O. aż do dalszego zarządzenia.

III. Art. 18. Osoby. pobierające dochody w postaci tantjem (art. 18 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu art. 1 ustawy z dnia 7 listopada 1931 r. o zmianie niektórych postanowień ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 101 poz. 771), opłacają na rzecz Funduszu Pracy 2% od tego wynagrodzenia (tantjem).

§ 8. Przedsiębiorstwa i zakłady pracy, wypłacające tantjemy, obowiązane są potrącać przy każdej wypłacie opłaty, określone w art. 18 ustawy. Kwoty, potrącone tytułem opłaty w ciągu miesiąca, należy w ciągu 7 dni po upływie tegoż miesiąca wpłacić do kasy urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, przy dołączeniu lub zaznaczeniu na blankiecie nadawczym obliczenia i danych dotyczących tytułu wpłaty osób, którym wypłacono tantjemę i wysokości wypłaconych kwot.

***)** Definicję tantjemy ustaliło Ministerstwo Skarbu w okólniku z dnia 8/III. 1933 r. (Dz. Min. Skarbu Nr. 9 poz. 86) w następujący sposób:

U stale zatrudnionych wprzedsiębiorstwie członków zarządu, rad, komitetów nadzorczych i komisyj rewizyjnych, tantjemą w rozumieniu art. 18 ustawy, (o podatku dochodowym) będą wszelkiego rodzaju wynagrodzenia, z wyjątkiem stałych, perjodycznych i zgóry w sumie absolutnej cyfrowo określonych poborów. U tych zatem osób tylko t. zw. stała pensja miesięczna, kwartalna, zgóry cyfrowo określona, jest uposażeniem, opodatkowanem według Działu II. ustawy.

Każde inne wynagrodzenie jest tantjemą.

Wobec powyższego Kasa m. względnie kasowy dotyczących Zakładów strącać mają z poborów dyrektorów i wicedyrektorów Zakładów m. 2% od pobieranych przez nich premji wzgl. innych wynagrodzeń podpadających pod pojęcie tantjemy.

IV. Art. 19. (1) Opłaty od biletów wstępu pobiera się od biletów, sprzedawanych na wszelkiego rodzaju publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe. Opłaty te wynoszą od każdego sprzedanego biletu:

1)	w cenie	od	0.26 zł.	do	1	zł.	0.05	zł.
2)	„	„	1.01	„ „	2	„	0.10	„
3)	„	„	2.01	„ „	3	„	0.20	„
4)	„	„	3.01	„ „	4	„	0.30	„
5)	„	„	4.01	„ „	5	„	0.40	„
6)	„	„		powyżej	5	„	0.50	„

(2) Za opłaty te odpowiadają przedsiębiorcy.

(3) Opłatom tym nie podlegają bilety wstępu na zabawy, rozrywki i widowiska, urządzane:

a) wyłącznie dla żołnierzy,

b) przez zakłady naukowe, opiekuńcze i wychowawcze dla młodzieży szkolnej,

c) przez organa Funduszu Pracy,

d) przez instytucje i organizacje społeczne, o ile większa część dochodu z tych imprez przeznaczona jest na pomoc dla bezrobotnych.

§ 9. Opłaty od biletów wstępu na publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe (art. 19 ustawy) uiszczają osoby nabywające bilety wstępu, inkasują zaś je i są za te opłaty odpowiedzialni właściciele przedsiębiorstwa lub osoby odpowiedzialne za przedsiębiorstwo albo urządzające zabawy, rozrywki, widowiska lub zawody.

Zainkasowane opłaty, po potrąceniu odszkodowania (§ 17 ust. 2), należy wpłacić do kasy gminnej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, równocześnie z zainkasowanym komunalnym podatkiem od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, a w przypadku gdy podatek komunalny nie jest pobierany, najdalej w ciągu 5 dni po dniu zabawy, rozrywki, widowiska lub zawodów. Równocześnie należy przedłożyć wykaz opłat od biletów wstępu.

V. Art. 20. (1) Od stawek, we wzajemnych zakładach (totalizatorze), urządzanych przez towarzystwa wyścigów konnych, pobiera się opłaty w wysokości 1%.

(2) W związku z tem w art. 7 ustawy z dnia 22 czerwca 1925 roku o wyścigach konnych (Dz. U. R. P. Nr. 74 poz. 512) wstawia się po ustępie pierwszym postanowienie o brzmieniu następującem:

Na rzecz Funduszu Pracy pobierana będzie od stawek we wzajemnych zakładach specjalna opłata w wysokości 1%.

§ 10. Opłaty od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze; art. 20 ustawy) uiszczają osoby grające, lub też przy zakładach łącznych towarzystwa wyścigów konnych, które w tym celu pobierają od osób grających opłaty bezzwrotne w wysokości 1% od stawki początkowej, pomnożonej przez ilość koni, objętych grą łączną. Opłaty inkasują i są za nie odpowiedzialne towarzystwa wyścigów konnych. Sumy z opłat w wysokości odpowiadającej 1% obrotu we wzajemnych zakładach należy wpłacić do kasy gminnej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności, równocześnie z komunalnym podatkiem od stawek we wzajemnych zakładach, a w przypadku, gdy podatek komunalny nie jest pobierany, w następnym nieświątecznym dniu po odbytych wyścigach. Równocześnie należy przedłożyć zestawienie obrotów, dokonanych w danym dniu wyścigowym we wzajemnych zakładach.

VI. Art. 24. (1) Opłaty od spożycia gazu do użytku domowego w lokalach, nie posiadających charakteru przemysłowego. wynoszą 5% od sumy należności, wykazanej na rachunku, bez opłat za używanie gazomierzy i innych dodatkowych należności. Opłaty te obciążają konsumenta.

(2) W wypadkach sprzedaży gazu z automatów gazomierzy, opłaty wynoszą również 5% od wykazanej sumy, a obciążają sprzedawcę.

(3) Za opłaty te w obu wypadkach odpowiada przedsiębiorca.

§. 13. Opłaty od spożycia gazu do użytku domowego (art. 24 ustawy) uiszczają odbiorcy gazu, a w przypadkach sprzedaży gazu z automatów gazomierzy — sprzedawcy gazu; w obu przypadkach opłaty inkasują i są za nie odpowiedzialni sprzedawcy gazu.

Do obliczenia i poboru opłat od spożycia gazu do użytku domowego obowiązani są sprzedawcy gazu przy każdorazowem, chociażby tylko częściowem, regulowaniu przez poszczególnych odbiorców należytości za pobrany gaz.

Opłaty oblicza się od należności (ceny), liczonej przez sprzedawców za gaz, uwidocznionej w wystawionych przez odbiorców rachunkach lub pobranych za pośrednictwem licznika automatu gazomierzy; do sumy rachunku za zużyty gaz dolicza się opłatę w ten sposób, by kwota opłat była w odrębnej pozycji wyraźnie uwidoczniona w rachunku.

Przy obliczaniu kwot opłaty nie bierze się pod uwagę sum mniejszych od pół grosza, natomiast kwoty od pół grosza wzwyż zaokrągla się do pełnego grosza.

Opłaty pobrane przez sprzedawcę gazu, lub obowiązujące sprzedawcę, powinny być wpłacone do kasy gminnej, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasy Oszczędności, w terminie do dni 5 po upływie każdego półmiesięcznego okresu, czyli kwoty pobrane lub obciążające od 1 do 15 — do dnia 20 włącznie tegoż miesiąca, pobrane zaś lub obciążające w czasie od 16 do końca miesiąca — do dnia 5 włącznie każdego następnego miesiąca.

Na blankiecie nadawczym Pocztowej Kasy Oszczędności, a w razie wpłacenia bezpośrednio do kasy gminnej — w deklaracji, złożonej przez sprzedawcę, należy podać dokładnie obliczenie opłaty oraz szczegółowe dane stwierdzające, kto (jaki sprzedawca), ile, z jakiego tytułu oraz za jaki okres czasu wpłaca opłatę. W deklaracji winna być nadto uwidoczniona ilość odbiorców gazu w danym okresie, od których pobrano opłatę, jak również pobrana w ogólnej sumie należność za sprzedany im w tym czasie gaz, oraz suma należności otrzymana za pośrednictwem licznika automatu gazomierzy.

VII. Art. 25. 1) W zakładach gastronomicznych i salach bilardowych, podlegających obowiązkowi nabycia świadectw przemysłowych, w myśl rozdziałów VII i VIII część II. lit. A. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1932 Nr. 17 poz. 110) opłacie w wysokości 50 gr. od osoby podlegają przebywający w tych lokalach w godzinach od 24 do 6, z wyjątkiem osób zarządzających i zatrudnionych w danem przedsiębiorstwie; postanowienie powyższe nie ma zastosowania do osób, przebywających w restauracjach kolejowych i bufetach kolejowych.

2) Za opłaty te odpowiada przedsiębiorca.

3) opłaty powyższe na życzenie przedsiębiorcy mogą być zastąpione przez miesięczne opłaty ryczałtowe,

ustalone na podstawie przeciętnych wpływów z tych opłat, osiągniętych w miesiącach poprzedzających.

4) Upoważnia się Ministra Opieki społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu do zmniejszenia wysokości wzgl. całkowitego zniesienia tych opłat dla niektórych kategoryj wymienionych wyżej zakładów.

§ 14. Opłatę od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych (art. 25 ustawy) uiszczają osoby przychodzące do tych zakładów między godziną 24 a 6 bezpośrednio po wejściu do zakładu gastronomicznego względnie do sali bilardowej, zaś osoby, które tam przebywały już przed godziną 24 i pozostały po tej godzinie, — bezpośrednio po upływie godziny 24. Opłaty te inkasują właściciele (dzierżawcy, zarządzający) zakładu gastronomicznego (sali bilardowej), którzy są za nie odpowiedzialni. Właściciele (dzierżawcy, zarzadzający) zakładu gastronomicznego (sali bilardowej) otrzymują w zarządzie gminy za pokwitowaniem bloczki odpowiednio ponumerowanych i ostemplowanych biletów i bilety te wydają osobom, obowiązanym do uiszczania opłaty. Zainkasowane opłaty po potrąceniu odszkodowania (§ 17 ust. 2), należy wpłacić do kasy gminnej bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności do dni 5. Na blankiecie nadawczym Pocztowej Kasy Oszczędności, a w razie wpłacenia bezpośrednio do kasy gminnej — w deklaracji należy podać numery bloczków i biletów. Wszystkie osoby znajdujące się w zakładach gastronomicznych (salach bilardowych) między godziną 24 a 6 i obowiązane do uiszczenia opłaty, winny okazywać wykupione bilety kontrolorom zarządu gminy.

Przy zastąpieniu opłat powyższych przez miesięczne opłaty ryczałtowe za podstawę obliczenia opłat ryczałtowych służy przeciętny wpływ z opłat niezryczałtowanych, pobranych w ciągu pierwszego lub drugiego poprzedzającego zryczałtowanie półrocza kalendarzowego. Za podstawę ryczałtu mogą być również przyjęte opłaty, pobrane na podstawie art. 17 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 73 poz. 664).

VIII. Art. 26. 1) Opłaty od czynszu dzierżawnego, osiągniętego z najmu mieszkań lub budynków w całości lub w części, niezależnie od ich przeznaczenia użytkowego, pobiera się w wysokości 0·05% kwoty, odpowiadającej sumie każdorazowo wypłacanego czynszu.

2) Opłatom powyższym nie podlega komorne z mieszkań 1 i 2-izbowych.

§ 15. Opłaty od czynszu dzierżawnego (art. 26 ustawy) uiszczają właściciele nieruchomości. Opłaty od osiągniętego w danym kwartale kalendarzowym czynszu dzierżawnego należy w ciągu drugiego miesiąca następującego po tym kwartale uiścić w kasie urzędu skarbowego, bezpośrednio lub na jej rachunek czekowy w Pocztowej Kasie Oszczędności; równocześnie należy złożyć w kasie urzędu skarbowego wykaz otrzymanych sum czynszu dzierżawnego, osiągniętego w ubiegłym kwartale kalendarzowym, wraz z obliczeniem opłat; do czasu przejęcia przez władze skarbowe wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich, oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich — opłaty należy uiszczać i deklarację składać w kasie gminnej.

IX. Art. 28. związki komunalne przekazują do Funduszu Pracy corocznie kwoty, odpowiadające:

dla gmin miejskich miast wydzielonych — 1% ich budżetów zwyczajnych,

dla powiatowych związków komunalnych — 5% ich budżetów zwyczajnych.

§ 24. Wpłaty związków komunalnych (art. 28 ustawy), których podstawę obliczenia stanowią objęte budżetem administracyjnym dochody zwyczajne, osiągnięte w ciągu roku budżetowego, związki komunalne wpłacają na rachunek czekowy Funduszu Pracy w Pocztowej Kasie Oszczędności w czterech równych ratach, a mianowicie: 1 sierpnia, 1 października, 1 stycznia i 31 marca następnego roku budżetowego, zawiadamiając równocześnie o wysokości dokonanej wpłaty bezpośrednią władzę nadzorczą, która czuwa nad prawidłowością wpłat. Przy uiszczaniu pierwszej raty należy wskazać na blankiecie nadawczym sumę dochodów zwyczajnych, osiągniętych w poprzednim roku budżetowym.

X. § 16. O ile opłaty, wymienione w §§ 9, 10, 13 i 14 nie zostały wpłacone do kasy gminnej w terminie lub zostały wpłacone niezgodnie z art. 19, 20, 24 i 25 ustawy, wymiaru i poboru dokonywa zarząd gminy, który wykonywa również kontrolę opłat, wymienionych w §§ 9, 10, 13 i 14.

Do wymiaru i poboru opłat, wymienionych w §§ 9, 10, 13 i 14 oraz do odwołań od wymiaru tych opłat, zarówno pod względem trybu postępowania, jak i właściwości władzy, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące samoistnych danin komunalnych.

Postanowienia ustępu 1 i 2 niniejszego paragrafu oraz lit. h. § 17 stosuje się odpowiednio do opłat, wymienionych w § 15, do czasu przejęcia przez władze skarbowe wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich.

§ 17. Za czynności, związane z wymiarem, poborem i kontrolą opłat, wymienionych w §§ 9, 10, 13 i 14, przyznaje się gminom odszkodowanie w następującej wysokości procentowej od wpływów z opłat i z kar za zwłokę:

a) 1% przy opłatach od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze);

b) 3% przy opłatach od biletów wstępu i od spożycia gazu do użytku domowego;

c) 1% przy opłatach od przebywania w godzinach nocnych w zakładach gastronomicznych i salach bilardowych.

Za czynności związane z inkasowaniem opłat wymienionych w §§ 9 i 14, przyznaje się inkasującym odszkodowanie w wysokości 2% zainkasowanych sum.

§ 20. Wpływy na rzecz Funduszu Pracy wraz z karami za zwłokę, otrzymane w ciągu pierwszych 15 dni miesiąca, opłacają urzędy skarbowe, urzędy celne, zarządy gmin i kasy chorych, po potrąceniu odszkodowania i ewentualnych zwrotów, na rachunek czekowy Funduszu Pracy w Pocztowej Kasie Oszczędności do dnia 20 tegoż miesiąca, sumy zaś otrzymane w drugiej połowie miesiąca — do dnia 5 następnego miesiąca.

Nadzór nad wynikającemi z rozporządzenia niniejszego czynnościami zarządów gmin i kas chorych sprawuje Fundusz Bezrobocia.

§ 21. Ściąganie opłat, ustanowionych na rzecz Funduszu Pracy, dokonywa się zgodnie z przepisami, dotyczącemi postępowania egzekucyjnego władz skarbowych. W postępowaniu tem właściwe urzędy skarbowe, urzędy celne, zarządy gmin lub kasy chorych zastępują Fundusz Pracy jako wierzyciela, z tem, że koszty, jakie w postępowaniu egzekucyjnem ponosi wierzyciel, obciążają Fundusz Pracy.

*) Kasa miejska obowiązaną jest wszelkie wpływy i należytości na rzecz Funduszu Pracy odprowadzać do właściwych instytucyj w terminach określonych w powyższych przepisach.

Kwoty, które z powyższych tytułów wpłyną do Kasy miejskiej przed terminem odprowadzenia ich do właściwych instytucyj, należy bezzwłocznie lokować na rachunku bieżącym wedle dyspozycji Dyrektora M. I. O., zaś z nadejściem terminu bezzwłocznie odprowadzić. Wyjątek stanowią opłaty z art. 15 punkt 4 ściągane od Zakładów m. jako pracodawców.

Ustawa o Funduszu Pracy i Rozporządzenie wykonawcze weszły w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

Kasa miejska wyda szczegółową wewnętrzną instrukcję rachunkowo-kasową dotyczącą wykonania powyższych przepisów.

36.

OKÓLNIK Nr. 22.

Zarządzenie

Prezydenta miasta Nr. Prez. B. praw. 5/33 z dnia 20 kwietnia 1933 w sprawie przekazania agend prawnych w Magistracie m. Krakowa Biuru prawnemu przy Biurze Prezydjalnem Magistratu.

Na podstawie § 87 statutu Gminy m. Krakowa postanawiam co następuje:

§ 1.

W Biurze Prezydjalnem Magistratu tworzy się Biuro prawne, jako organ doradczy i opinjodawczy w zakresie prawnym Prezydjum miasta i całej administracji m.

§ 2.

Do zakresu działania Biura prawnego należy:

1) załatwianie spraw dotyczących obrony prawnej interesów Gminy i skierowanych do Biura prawnego przez Prezydenta miasta, poszczególne Wydziały Magistratu, zakłady, instytucje i przedsiębiorstwa m.

2) wydawanie opinji co do wdawania się w spory, co do wnoszenia pozwów i środków prawnych, zawierania ugód,

3) prowadzenie spraw przed sądami za pośrednictwem syndyków m.,

4) opinjowanie celowości prowadzenia egzekucji wzgl. środków egzekucyjnych w sprawach dotyczących roszczeń prywatno-prawnych Gminy,

5) wyjaśnianie wątpliwości prawnych i udzielanie opinij prawnych na żądanie Prezydenta miasta, poszczególnych Wydziałów Magistratu, zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw m. w szczególności współdziałania pod względem prawnym przy układaniu wniosków na Komisje, Sekcje i na Radę miasta, przy układaniu pism do władz wyższych itp.,

6) układanie wzgl. współdziałanie w układaniu wszelkich miejskich przepisów prawnych oraz projektów ustaw etc. projektów nowelizacji tychże,

7) współdziałanie przy układaniu umów, wszelkich aktów prawnych i deklaracyj Gminy pociągających za sobą następstwa prawne dla Gminy,

8) ochrona prawna pracowników m. w zakresie karnym w sprawach wynikłych z urzędowania, a wedle uznania Prezydenta miasta na ochronę tę zasługujących,

9) kształcenie w zakresie prawnym sił konceptowych, prawniczych znajdujących się w służbie miejskiej.

§ 3.

Na czele Biura prawnego stoi wyznaczony przez Prezydenta z pośród stałych członków Biura m. Przełożony, który za pośrednictwem Naczelnika Biura Prezydjalnego Mgtu podlega Prezydentowi miasta.

Przełożony kieruje agendami należącemi do zakresu działania Biura prawnego w zakresie wewnętrznej administracji biurowej i jest za tok spraw osobiście odpowiedzialny. Za treść załatwienia spraw odpowiedzialnemi są referenci, którzy w załatwieniu sprawy brali udział, Przełożony Biura, oraz w razie kolegjalnego załatwienia sprawy również i Przewodniczący zespołu.

Do Naczelnika Biura Prezydjalnego Mgtu należy ogólne kierownictwo Biura prawnego.

§ 4.

Referenci Biura prawnego dzielą się na:

1) stałych członków Biura prawnego,

2) syndyków m.,

3) członków niestałych przydzielonych do Biura czasowo, jużto do pomocy, jużto na praktykę.

Członkowie niestali zastępujący stałych, wchodzą w ich prawa i obowiązki.

§ 5.

Członkowie stali Biura prawnego wraz z syndykami m. tworzą razem z Przełożonym Biura prawnego kolegjum Biura. Do posiedzeń kolegjum Biura prawnego mogą być powoływane także osoby z poza grona kolegjum, jednakże tylko z głosem doradczym.

Naczelnicy Wydziałów Magistratu, Biur i Urzędów m., Dyrektorzy zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw m. uczestniczą z głosem stanowczym w posiedzeniach kolegjum Biura, na których są rozpoznawane i załatwiane sprawy dotyczące ich resortu.

§ 6.

Sprawy należące do zakresu działania Biura prawnego są rozpoznawane i załatwiane albo:

1) jednostkowo przez poszczególnych członków Biura prawnego wzgl. syndyków, albo

2) kolegjalnie.

Kolegjalne rozpoznawanie i załatwianie spraw odbywa się albo:

1) w zespole częściowym kolegjum Biura złożonym z Przełożonego Biura prawnego, lub zastępującego go członka stałego, z 2 członków kolegjum Biura, albo

2) w zespole pełnym kolegjum Biura.

Posiedzeniom zespołu częściowego kolegjum Biura przewodniczy Naczelnik Biura Prezydjalnego Mgtu, a w jego zastępstwie Przełożony Biura prawnego, zaś posiedzeniom pełnego zespołu kolegjum Biura przewodniczy Prezydent miasta względnie resortowy Wiceprezydent, lub w zastępstwie ich Naczelnik Biura Prezydjalnego.

Przydział spraw poszczególnym syndykom uskutecznia Przełożony Biura prawnego.

§ 7.

Kolegjalnemu rozpoznawaniu i załatwianiu podlegają sprawy przydzielone do takiego rozpoznania przez Przełożonego Biura prawnego z własnej inicjatywy lub na wniosek jednego z członków kolegjum Biura. W każdym razie rozpoznaniu i załatwianiu w zespole pełnym Biura podlegają sprawy:

1) przekazane zespołowi pełnemu przez Przełożonego Biura prawnego z własnej inicjatywy lub na wniosek jednego z członków kolegjum Biura, albo przez zespół częściowy kolegjum Biura,

2) szczególnie doniosłe dla Gminy lub zawiłe pod względem prawnym,

3) wszelkie kodyfikacje.

§ 8.

Akty spraw, które według zakresu działania należą do Biura prawnego mogą być:

1) albo temu Biuru do załatwienia przesłane w krótkiej drodze z tem, że akty sprawy po jej załatwieniu przez Biuro prawne podlegają zwrotowi tej jednostce administracji miejskiej, która akty przesłała, albo

2) przedstawione bezpośrednio przez odnośnego resortowego referenta, któremu Biuro prawne po wydaniu i zanotowaniu w akcie opinji, akt ten zwraca.

§ 9.

Z posiedzeń pełnego zespołu kolegjum Biura prawnego spisuje się protokół, który winien zawierać obok zwięzłego przedstawienia stanu faktycznego, przebieg dyskusji i ostateczną uchwałę.

W częściowym i pełnym zespole kolegjum Biura prawnego ostateczna uchwała (opinja) zapada większością głosów, przyczem w razie równości głosów decyduje zdanie, za którem głosował Przewodniczący zespołu. Członek przegłosowany może złożyć swe odrębne zdanie na piśmie wraz z motywami.

§ 10.

Uchwały (opinje) pełnego zespołu kolegjum Biura prawnego wpisuje się do księgi zasad prawnych.

Księga zasad prawnych ma być założoną i prowadzoną sposobem rzeczowym. Obok uchwały należy w księdze zasad uwidocznić datę uchwały, nazwę sprawy i znak aktów.

§ 11.

Zasada prawna wpisana do księgi zasad jest obowiązującą dla całej administracji miejskiej. Zasada prawna może być zmienioną jedynie uchwałą pełnego zespołu kolegjum Biura, ustalającą zasadę odmienną.

Uchwały zespołu częściowego kolegjum Biura i opinje wydane jednostkowo są miarodajnemi tylko w tej sprawie, w której zostały wydane.

§ 12.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1933 r.

37.

OKÓLNIK Nr. 23.

Zarządzenie

Prezydenta miasta Nr. Prez. B. praw. 5/33 z dnia 20 kwietnia 1933 w sprawie zniesienia M. Komisji dla skodyfikowania przepisów osobowych pracowników m. i przekazania jej zakresu działania Biuru prawnemu przy Biurze Prezydjalnem Magistratu.

Na podstawie § 87 statutu Gminy m. Krakowa postanawiam co następuje:

§ 1.

M. Komisję dla skodyfikowania przepisów osobowych pracowników m. utworzoną rozp. Prezydenta miasta z dnia 25 sierpnia 1931 L. Prez. 9514/31 znosi się, zaś zakres działania tej Komisji zgodnie z przepisem § 2 pkt. 6 rozp. Prezydenta miasta Nr. Prez. B. praw. 5/33 z dnia 20 kwietnia 1933 (okólnik nr. 22) w sprawie przekazania agend prawnych w Magistracie m. Krakowa Biuru prawnemu przy Biurze Prezydjalnem Magistratu, przekazuje się Biuru prawnemu.

Członkowie b. Komisji dla skodyfikowania przepisów osobowych pracowników m. o ile nie są członkami kolegjum Biura prawnego, wchodzą w skład kolegjum tego Biura z głosem stanowczym w sprawach określonych w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1933 r.

38.

Sprawozdania z posiedzeń Tymcz. Rady Miejskiej.

Sprawozdanie z 35-tego jawnego posiedzenia Rady Miasta, które się odbyło w dn. 20 kwietnia 1933 r. w sali Radnej na Ratuszu Krakowskim.

Dnia 20 kwietnia 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Prezydenta miasta Dra Mieczysława Kaplickiego oraz w obecności Wiceprezydentów miasta Dra Landaua, Ostrowskiego i Inż. Skoczylasa i przy udziale 107 Radców m., posiedzenie Rady miejskiej.

Przed porządkiem dziennym udziela Pan Prezydent Dr. Kaplicki głosu Rm. Dr. Prof. Julianowi Nowakowi, który zawiadamia, że Tow. Zachęty Sztuk Pięknych w Warszawie urządza wystawę dzieł Wyspiańskiego i Stanisławskiego i zwróciło się do Gminy m. Krakowa z prośbą o wypożyczenie dzieł tychże mistrzów zdeponowanych w Muzeum w Krakowie. Ponieważ statut nie pozwala inaczej na wypożyczanie dzieł sztuki, jak tylko za uchwałą Rady miasta, przeto Wydział Muzealny postanowił zwrócić się do Rady m. o wydanie zezwolenia na wypożyczenie, gdyż uważa, że dzieła te z wyjątkiem pasteli Wyspiańskiego, które mogłyby uledz uszkodzeniu, można wysłać do Warszawy. Z tego powodu stawia Rm. Prof. Nowak następujący wniosek:

Rada miejska uchwali:

1) Celem podniesienia wartości wystawy, którą urządza Tow. Zachęty Sztuk Pięknych w Warszawie w maju br. dla uczczenia 2-ch wielkich mistrzów krakowskich Wyspiańskiego i Stanisławskiego, wypożyczyć temuż Towarzystwu w drodze wyjątku kilka nadających się do transportu dzieł St. Wyspiańskiego i J. Stanisławskiego na zasadzie praw wzajemności.

2) Upoważnia się Wydział muzealny do wybrania tychże dzieł i ściągnięcia od Tow. Zachęty wszelkich z tem związanych zabezpieczeń z tem, że wynikłe stąd koszta pokryje w całości wspomniane Towarzystwo.

Wniosek powyższy uchwalono.

Następnie Pan Prezydent miasta zawiadamia, że na jego ręce wpłynęły dwa pisma, a to od ks. Dra Franciszka Mirka i od Jana Ryblewskiego z zawiadomieniem, że zmuszeni są złożyć godność członków Rady miejskiej z powodu przesiedlenia z Krakowa, co Rada miasta przyjmuje do wiadomości.

Porządek dzienny:

I. Uzupełnienie składu Sądu Konkursowego na budowę Muzeum Narodowego.

Referent Wiceprezydent Ostrowski zaznacza, iż ze względu na to, że przy ustalaniu składu Sądu Konkursowego na budowę Muzeum Narodowego pominięto Akademję Sztuk Pięknych, składa następujący wniosek:

Rada miasta uchwali:

Uzupełnia się skład Sądu Konkursowego na budowę Muzeum Narodowego przez powołanie Delegata Akademji Sztuk Pięknych w Krakowie.

Wniosek powyższy uchwalono.

II. Sprawa uzupełnienia Rady Nadzorczej firmy: „Kamieniołomy miast małopolskich" Ska z ogr. odp. i Jaworz. Kom. Kop. Węgla S. A.

Referent Rm. Dr. Czuchajowski zawiadamia, iż z powodu opróżnienia dwóch miejsc w Radzie Nadzorczej firmy „Kamieniołomy miast małopolskich" Ska z ogr. odp. a to przez p. Dra Kazimierza Ducha i Dra Chodorowskiego — Komisja Matka proponuje imieniem Gminy m. Krakowa wybrać na to miejsce p. Inż. Stanisława Skoczylasa Wiceprezydenta m. i Dra Rudolfa Radzyńskiego.

Odnośnie zaś do opróżnienia się trzech miejsc w Radzie Nadzorczej Jaworznickich Komunalnych Kopalń Węgla, a to przez śp. prof. Benisa, b. Prezydenta miasta Beliny-Prażmowskiego i b. Wiceprez. miasta Dra Kazimierza Ducha — Komisja Matka proponuje wybrać na to miejsce Pana Prezydenta miasta Dra Kaplickiego, Wiceprezydenta miasta Inż. Stanisława Skoczylasa i Rm. Dra Bolesława Korolewicza.

Wobec tego Referent stawia następujący wniosek:

Rada miasta uchwali:

Zatwierdza się wnioski Komisji Matki, a to 1) w sprawie uzupełnienia Rady Nadzorczej firmy „Kamieniołomy miast małopolskich" Ska z o. o. i 2) w sprawie uzupełnienia Rady Nadz. Jaworznickich Kom. Kopalń Węgla S. A.

Nr. I. Udz. 15/33 i Nr. I. Udz. 234/33/C.

Wniosek powyższy uchwalono.

III. Zaciągnięcie w Komunalnej Kasie Oszczędności m. Krakowa pożyczki konwersyjnej zł. w złocie 4,800.000·— na spłatę pożyczek któtkoterminowych w tejże Kasie przez Gminę miasta Krakowa zaciągniętych.

Imieniem Sekcyj II. i III. dyrektor M. I. O. Jan Krzyżanowski wnosi

Rada miasta uchwali:

I. Upoważnia się Pana Prezydenta miasta do zaciągnięcia w Komunalnej Kasie Oszczędności miasta Krakowa w Krakowie w czasie i zakresie, które Pan Prezydent miasta uzna za stosowne zgodnie z interesem Gminy, pożyczki długoterminowej w sumie zł. w złocie 4,800.000·— na warunkach w skrypcie dłużnym bliżej określonych, w szczególności spłacalnej w ciągu 35 lat w ratach półrocznych, płatnych w dniach 1-go stycznia i 1-go lipca każdego roku, wynoszących $4^{1}/_{2}$% od pierwotnego dłużnego kapitału, w których mieści się stopniowa amortyzacja kapitału i 8% rocznie odsetek od każdorazowej dłużnej reszty kapitału.

II. Pożyczka będzie użyta na konwersję pożyczek krótkoterminowych zaciągniętych w Komunalnej Kasie Oszczędności m. Krakowa w Krakowie przez Gminę m. Krakowa w kwotach zł. 2,100.000·— i dolar. 283.100·— oraz przez Wydział VIII. Mgtu, dawniej Akcyzę miejską wzgl. Miejski Urząd Poboru podatków pośrednich, w kwocie zł. 149.000·—

III. Do ułożenia szczegółowych warunków i do podpisania odnośnych dokumentów, pokwitowania i odbioru waluty powyższej pożyczki, upoważnia się Pana Prezydenta miasta względnie jego zastępcę oraz Radców miejskich: PP. Dr. Krzetuskiego Karola i Dr. Tillesa Samuela, a w razie przeszkody któregokolwiek z nich, Radców miejskich: PP. Dr. Chana Augusta i Dr. Grossa Adolfa. Nr. K. O. 16/33.

Wniosek powyższy uchwalono.

IV. Zaciągnięcie w Komunalnej Kasie Oszczędności m. Krakowa w Krakowie długoterminowej pożyczki zł. w złocie 1,000.000·— na cele inwestycyjne.

Imieniem Sekcyj II. i III. dyrektor M. I. O. Jan Krzyżanowski wnosi:

Rada miasta uchwali:

I. Upoważnia się Pana Prezydenta miasta do zaciągnięcia w Komunalnej Kasie Oszczędności miasta Krakowa w Krakowie w czasie i zakresie, które Pan Prezydent miasta uzna za stosowne zgodnie z interesem Gminy, długoterminowej pożyczki w sumie zł w złocie 1,000.000·— na warunkach bliżej w skrypcie dłużnym określonych, w szczególności spłacalnej w ciągu 35 lat w ratach półrocznych, płatnych w dniach 1-go stycznia i 1-go lipca każdego roku, wynoszących $4^1/_4$% od pierwotnego dłużnego kapitału, w których mieści się stopniowa amortyzacja kapitału i 8% rocznie odsetek od każdorazowej dłużnej reszty kapitału — na cele inwestycyjne, w szczególności na zakupno gruntów zł 150.000·—, budowę ramp mostu im. Marszałka Piłsudskiego zł 250.000·—, budowę nowych nawierzchni i chodników zł 300.000·—, budowę Muzeum Narodowego, dotacja Gminy zł 100.000·—, koszty reorganizacji Spółki „Caro" zł 180.000·—, sprawienie kotła parowego dla Zakładów Sanitarnych zł 20.000·—.

II. Do ułożenia szczegółowych warunków i do podpisania odnośnych dokumentów, pokwitowania i odbioru waluty powyższej pożyczki upoważnia się Pana Prezydenta miasta względnie Jego zastępcę oraz Radców miejskich: PP. Dr. Krzetuskiego Karola i Dr. Tillesa Samuela, a w razie przeszkody któregolwiek z nich, Radców miejskich: PP. Dr. Chana Augusta i Dr. Grossa Adolfa. Nr. K. O. 17/33.

Wniosek powyższy uchwalono.

V. Zaciągnięcie w Komunalnej Kasie Oszczędności m. Krakowa pożyczki konwersyjnej zł w złocie 1,000.000·— na spłatę pożyczek krótkoterminowych w tejże Kasie przez Krakowską Gazownię miejską w Krakowie zaciągniętych.

Imieniem Sekcyj II. i III. Dyrektor M. I. O. Jan Krzyżanowski wnosi:

Rada miasta wnosi:

I. Upożnia się Pana Prezydenta miasta do zaciągnięcia w Komunalnej Kasie Oszczędności m. Krakowa w Krakowie w czasie i zakresie, które Pan Prezydent miasta uzna za stosowne zgodnie z interesem Gminy, pożyczki długoterminowej w sumie zł w złocie 1,000.000·— na warunkach w skrypcie dłużnym bliżej określonych, w szczególności spłacalnej w ciągu 35 lat w ratach półrocznych, płatnych w dniach 1-go stycznia i 1-go lipca każdego roku, wynoszących $4^1/_2$% od pierwotnego dłużnego kapitału, w których mieści się stopniowa amortyzacja kapitału i 8% rocznie odsetek od każdorazowej dłużnej reszty kapitału.

II. Pożyczka będzie użyta na konwersję pożyczek krótkoterminowych, zaciągniętych w Komunalnej Kasie Oszczędności m. Krakowa w Krakowie przez Krakowską Gazownię miejską w kwotach zł 180.000·— i dolar. 91.250·—

III. Do ułożenia szczegółowych warunków i do podpisania odnośnych dokumentów, pokwitowania i odbioru waluty powyższej pożyczki upoważnia się Pana Prezydenta miasta względnie jego zastępcę oraz Radców miejskich: PP. Dr. Krzetuskiego Karola i Dr. Tillesa Samuela a w razie przeszkody któregokolwiek z nich Radców miejskich: PP. Dr. Chana Augusta i Dr. Grossa Adolfa. Nr. Gaz. A. 300/33.

Wniosek powyższy uchwalono.

VI. Statut o podatku od pokoji wynajmowanych w hotelach, pensjonatach, pokojach umeblowanych, domach noclegowych itp.

Referent st. Radca Mgtu Wł. Latacz nadmienia, że Magistrat obniżył podatek od wynajmowanych pokoji w interesie poparcia turystyki w Krakowie, jak również celem przyjścia z pomocą mniejszym hotelom i przedkłada imieniem Sekcyj II. i III. Rady miasta następujący wniosek:

Rada miasta uchwali:

Rada miasta uchwala załączony statut o podatku od pokoji wynajmowanych w hotelach, pensjonatach, pokojach umeblowanych, domach noclegowych i t. p., w miejsce dotychczasowego statutu uchwalonego w dniu 30. XI. 1923 r. i wzywa Magistrat o wyjednanie przepisanego zatwierdzenia go przez władze nadzorcze.

(Egzemplarz statutu dołączono do protokołu).

W dyskusji zabiera głos Rm. Dr. Beaupré, który zwraca się z prośbą do Prezydjum, aby w razie przyjazdu do Krakowa wycieczki zagranicznej i zaistnienia trudności z umieszczeniem tejże, korzystało z przysługującego mu prawa dotowania w tym wyjątkowym wypadku większej kwoty na koszta pomieszczenia takiej wycieczki. L. II. R. 75/33.

Wniosek powyższy uchwalono.

VII. Statut o opłatach za leczenie chorych w Miejskim Szpitalu epidemicznym w Krakowie oraz za czynności dezynfekcyjne.

Referent Dr. Bobak zaznacza, że pobierane przez Magistrat m. Krakowa opłaty za leczenie w M. Szpitalu Epidemicznym i opłaty za dezynfekcje nie były dotychczas uchwalone przez Radę miejską, wobec tego przedkłada imieniem Sekcyj II., III. i IX. następujący wniosek:

Rada miasta uchwali:

Na podstawie art. 27 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 884 z roku 1932 o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, uchwala się Statut o opłatach za leczenie chorych w M. Szpitalu epidemicznym w Krakowie oraz za czynności dezynfekcyjne w brzmieniu jak załącznik.

(Statut dołączono do protokołu)

Nr. IX. C. org./32.

Wniosek powyższy uchwalono.

VIII. Urządzenie ulicy św. Anny.

Imieniem Komisji drogowo-kanałowej Radca m. Inż. Stefan Strojek wnosi:

Rada miasta uchwali:

Na podstawie art. 172 i art. 174 rozp. Prezydenta Rzp. z dnia 16/II. 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 202 o prawie Budowlanem i o zabudowaniu osiedli oraz na zasadzie § 16 a i § 16 b Ustawy budowniczej dla miasta Krakowa z dnia 28/III. Dz. U. Kr. Nr. 89.

I. Rada miasta uznaje, że jezdnia ulicy św. Anny nie posiada trwałej nawierzchni odpowiadającej posta-

nowieniom art. 172 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rz. P., zaś istniejących obustronnych zarządzeń dla komunikacji pieszej nie uważa Rada miasta za chodniki w znaczeniu przepisów § 16 b. wymienionej Ustawy budowniczej.

II. Rada miasta postanawia wykonać w ul. św. Anny:

1) Jezdnię o trwałej nawierzchni z asfaltu walcowanego i ścieki kamienne z pieńków porfirowych, w całości na fundamencie betonowym.

2) Krawężniki z kamienia andezytowego na fundamencie betonowym.

3) Chodniki z asfaltu lanego na fundamencie betonowym.

III. Rada miasta zatwierdza projekt i kosztorys Budownictwa miejskiego Oddz. B. z dnia 11/IV. b. r. do L. Bb. drog. 737/33 urządzenia ul. św. Anny na łączną kwotę Zł. 95.000·—.

IV. Koszty połączone z tą budową pokryć: w kwocie 4.000·— Zł. przez użycie posiadanego zapasu krawężników, zaś 91.000·— Zł. z Dz. V. § 152 b „Wydatki nadzwyczajne" budżetu 1933/34.

V. Do nadzoru robót deleguje się PP. Radców miejskich: 1) Inż. Karola Rollego, 2) Inż. Stefana Strojka.

VI. Po ukończeniu robót związanych z urządzeniem ulicy św. Anny, Budownictwo miejskie Oddz. B. przedłoży Komisji drogowo-kanałowej Rady miasta kosztorys wykonawczy i sprawozdanie z robót do zatwierdzenia.

VII. Po zatwierdzeniu przez Komisję drogowo-kanałową i Województwo przełożyć koszty urządzenia ulicy św. Anny na właścicieli przyległych do tej ulicy działek. Nr. Bb. drog. 737/33.

IX. Urządzenie ulicy Stolarskiej.

Imieniem Komisji drogowo-kanałowej Radca m. Inż. Stefan Strojek wnosi:

Rada miasta uchwali:

Na podstawie art. 172 i art. 174 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 16/II. 1928 Dz. U. P. Nr. 23 poz. 202 o Prawie budowlanem i o zabudowaniu osiedli oraz na zasadzie § 16 a i b Ustawy budowniczej dla m. Krakowa z dnia 28/III. 1910 Dz. u. kr. Nr. 89.

I. Rada miasta uznaje, że jezdnia w ulicy Stolarskiej nie posiada trwałej nawierzchni, odpowiadającej postanowieniom art. 172 powołanego rozporządzenia Prez. R. P., zaś istniejących obustronnych urządzeń dla komunikacji pieszej nie uważa Rada m. za chodniki, w znaczeniu przepisów § 16 b wymienionej Ustawy budowniczej.

II. Rada m. postanawia wykonać w ulicy Stolarskiej:

1) jezdnię o trwałej nawierzchni i ścieki z bruku bazaltowego na fundamencie betonowym,

2) krawężniki z kamienia andezytowego, na fundamencie betonowym,

3) chodniki z płyt betonowych.

III. Rada miasta zatwierdza projekt i kosztorys Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 24/III. br. L. Bb. drog. 612/33, urządzenia ulicy Stolarskiej na łączną kwotę 95.000 Zł.

IV. Koszty połączone z tą budową pokryć w Dz. V. § 152 b. Wydatków nadzwyczajnych budżetu 1933/34.

V. Do nadzoru tych robót deleguje się PP. Radców miejskich: 1) Prof. Józefa Gałęzowskiego, 2) Dr. Inż. Józefa Tauba.

VI. Po ukończeniu robót związanych z urządzeniem ulicy Stolarskiej, Budownictwo m. Oddz. B przedłoży Komisji drogowo-kanałowej Rady m. kosztorys wykonawczy i sprawozdanie z robót do zatwierdzenia.

VII. Po zatwierdzeniu przez Komisję drogowo-kanałową i Województwo, przełożyć koszty urządzenia ul. Stolarskiej na właścicieli przyległych do tej ulicy działek. Nr. Bb. drog. 612/33.

X. Urządzenie ulicy Szewskiej.

Imieniem Komisyj drogowo-kanałowej R m. Inż. Stefan Strojek wnosi:

Rada miasta uchwali:

Na podstawie art. 172 i art 174 rozporządzenia Prezydenta Rzp. P. z dnia 16/II. 1928 Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 202 o Prawie budowlanem i o zabudowaniu osiedli oraz na zasadzie § 16 a i b Ustawy budowlanej dla m. Krakowa z dnia 28. III. 1910 Dz. u. k. Nr. 89.

I. Rada m. uznaje, że jezdnia ulicy Szewskiej nie posiada trwałej nawierzchni, odpowiadającej postanowieniom art. 172 powołanego rozporządzenia Prez. Rz. P., zaś istniejących obustronnych urządzeń dla komunikacji pieszej nie uważa Rada m. za chodniki w znaczeniu przepisów § 16 b wymienionej Ustawy budowniczej.

II. Rada m. postanawia wykonać w ulicy Szewskiej:

1) jezdnię i ścieki o trwałej nawierzchni z bruku bazaltowego na fundamencie betonowym,

2) krawężniki z kamienia andezytowego ułożonego na fundamencie betonowym,

3) chodniki z płyt betonowych wzdłuż realności zabudowanych, zaś z płyt betonowych wzdłuż plant.

Po prawej stronie wzdłuż plant należy przy tem urządzeniu uwzględnić linję regulacyjną, uchwaloną przez Radę miejską w dniu 9 października 1930 r. do L. Bb. 4700/29.

III. Rada m. zatwierdza projekt i kosztorys Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 12 kwietnia 1933 r. L. Bb. Drog. 643/33 urządzenia ulicy Szewskiej na łączną kwotę 148.000 zł.

IV. Koszty połączone z tą budową pokryć w wysokości Zł. 90.000, z Dz. V. § 18 poz. d/3 budżetu zwyczajnego, a w wysokości Zł. 58.000, z Dz. V. § 152 b. „Wydatki nadzwyczajne" budżetu 1933/34.

V. Zwrócić się do Krakowskiej Miejskiej Koleji Elektrycznej S. A. z żądaniem, aby przed rozpoczęciem powyższego urządzenia:

a) wymieniła zużyte szyny tramwajowego,

b) założyła odpowiednio silny fundament betonowy pod torami tramwajowymi,

c) przełożyła istniejące tory w nowe położenie według zatwierdzonego projektu.

VI. Do nadzoru tych robót deleguje się PP. Radców miejskich:

1) Inż. Witolda Wierzchowskiego,

2) Inż. Leona Skarżeńskiego.

VII. Po ukończeniu robót związanych z urządzeniem ulicy Szewskiej, Budownictwo miejskie Oddz. B. przedłoży Komisji drogowo-kanałowej Rady miasta kosztorys wykonawczy i sprawozdanie z robót do zatwierdzenia.

VIII. Po zatwierdzeniu przez Komisję drogowo-kanałową i Województwo przełożyć koszty urządzenia

ulicy Szewskiej na właścicieli przyległych do tej ulicy działek. Nr. BB. Drog. 643/33.

Wkońcu referent wnosi o uchwalenie tych 3-ch wniosków.

W dyskusji zabiera głos Rm. Dr. J. Steinberg imieniem właścicieli realności i twierdzi, że jakkolwiek urządzenie tych ulic wpłynie dodatnio na wartość danych realności, to niema jednak podstawy prawnej do narzucenia właścicielom realności ponoszenia kosztów urządzenia tych ulic. Paragraf 172 ustawy budowlanej powiada, że koszta urządzania ulic ma się pokrywać z funduszów publicznych, a zatem Gmina chcąc przerzucić te koszta na właścicieli realności powinna była wezwać tych właścicieli i zapytać ich, czy nie podnoszą w tej kwestji jakich zarzutów. Następnie twierdzi, że Gmina powinna wspólnie z właścicielami danych realności ustalić kwestję co do trwałości urządzenia nawierzchni tych ulic. Wobec tego stawia wniosek, aby wszystkie wnioski referenta Inż. Strojka odesłać do Komisji prawniczej do ponownego rozpatrzenia wspólnie z właścicielami realności odnośnych działek.

Rm. Inż. Wierzchowski sprzeciwia się wnioskowi Rm. Dr. Steinberga z uwagi na rozporządzenie Ministerstwa R. P., które powiada, że koszta pierwszego urządzenia ulic można przerzucić w całaści lub w części na właścicieli realności, a ponieważ obecne urządzanie tych 3 ulic uważać się musi jako pierwsze, więc nie ma potrzeby ponownego rozpatrywania tych wniosków. Wkońcu wnosi poprawkę do słów w punkcie I. każdego wniosku, aby podać zamiast słów: Rada miasta uznaje.., słowa: „Rada miasta uznaje na podstawie opinji rzeczoznawców“, resztę zaś wniosków proponuje przyjąć bez zmian.

Rm. Felsztyński popiera wniosek Dr. Steinberga odnośnie do wezwania właścicieli realności na wspólną konferencję.

Pan Wiceprez. Ostrowski wyjaśnia Rm. Dr. Steinbergowi, że przerzucanie kosztów urządzania ulic na właścicieli realności datuje się od roku 1910 tj. od czasu, kiedy cały szereg gmin okolicznych przyłączony został do Krakowa i stan ten trwał do roku 1928, w którym wydana została ustawy budowlana zezwalająca na przerzucanie kosztów urządzania ulic na właścicieli realności, a zatem nie zmieniło się nic, pozatem, że przedtem uchwały takie zapadały decyzją komisji drogowo-kanałowej, a obecnie Pan Prezydent postanowił te sprawy przedkładać Radzie miejskiej.

Wobec tego Pan Wiceprez. Ostrowski proponuje przejście nad wnioskiem Rm. Dr. Steinberga do porządku dziennego.

Rm. Dr. Taub widzi pewne sprzeczności we wnioskach odnośnie do § 174 ustawy budowlanej i obstaje za odesłaniem wniosków do Komisji prawniczej.

Rm. Dr. Radzyński proponuje przyjęcie wszystkich wniosków referenta Inż. Strojka bez żadnych zmian.

Rm. Dr. Gwiazdomorski stawia wniosek, aby przystąpić do budowy tych 3 ulic, a tymczasem odesłać do rozpatrzenia Komisji prawniczej

odnośnie do ul. św. Anny punkty I. i VII.
„ „ „ Stolarskiej „ I. i VII. a.
„ „ „ Szewskiej „ I. i VIII.

W toku dalszej dyskusji zabiera głos Pan Prezydent m. Dr. Kaplicki i prosi, aby ze względu na fakt, że wnioski referenta nie zawierają żadnej inowacji, nie odsyłać ich do Komisji prawniczej, co opóźniłoby przystąpienie do urządzania tych ulic, które na jesień muszą być gotowe ze względu na 3 zjazdy, w których wezmą udział goście zagraniczni. Odnośnie do poczynionych w dyskusji różnych uwag, zaznacza Pan Prezydent, że zostaną one wzięte pod rozwagę, a w przyszłości komisje orzekające o urządzaniu ulic będą rozszerzone na korzyść czynnika obywatelskiego.

Pan Senator Rolle popiera wywody Pana Prezydenta z tem, aby Prezydjum zechciało rozłożyć odnośnym właścicielom realności przypaść mające opłaty za urządzenie wspomnianych ulic na jaknajwygodniejsze raty.

Rm. Dr. Wielgus zaznacza, że sprawa płacenia za urządzanie ulic przez właścicieli realności jest obecnie w Trybunale Administracyjnym, niezależnie jednak od tego jaki wyrok zapadnie, należy wnioski te uchwalić i przystąpić do roboty.

Rm. Prof. Ruppert popiera wnioski Pana Prezydenta i stawia za przykład młodzież akademicką, która płaci za urządzenie ul. Jabłonowskich i Aleji 3 Maja.

Wkońcu po wyczerpaniu dyskusji zabiera głos referent Inż. Strojek, który sprzeciwia się odesłaniu wniosków do Komisji prawniczej z uwagi na to, że sprawa ta idzie jeszcze do Województwa, gdzie zostanie rozpatrzona i gdzie zostaną sprawdzone koszta podane przez Gminę i prosi o przyjęcie tych wniosków bez zmian.

Pan Prezydent zawiadomił, że otrzymał pismo następującej treści: „Aby innych zachęcić, zgłaszam w imieniu mego brata Adama hr. Potockiego, który jest zainteresowany przy ul. św. Anny, że nie będziemy zgłaszać rekursu. Artur Potocki m. p.“.

Następnie Pan Prezydent poddaje pod głosowanie wnioski referenta Inż. Strojka odnośnie do urządzenia ulicy: św. Anny, Szewskiej i Stolarskiej.

Rada miasta wnioski ad VIII, IX i X bez zmian uchwaliła.

Na prośbę Ks. Dra Niemczyńskiego następuje przesunięcie punktów porządku dziennego.

XIII. Sprawozdanie z działalności Podgórskiej Komunalnej Kasy Oszczędności M. Krakowa.

Rm. Ks. Dr. Niemczyński imieniem Sekcji II. wnosi:

Rada miasta uchwali:

Na podstawie sprawozdania Komisji Rewizyjnej, które przyjmuje się do wiadomości, zatwierdza się sprawozdanie z działalności Komunalnej Podgórskiej Kasy Oszczędności m. Krakowa za rok 1932 wraz z bilansem oraz zamknięciem rachunków (§§ 22 i 29 Statutu Kasy) wyrażając Zarządowi Kasy uznanie za dotychczasową pracę.

Wniosek uchwalono.

XI. Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej Komunalnej Kasy Oszczędności Miasta Krakowa za rok 1932.

Wiceprezydent Dr. I. Landau wnosi:

Rada miasta uchwali:

Przyjmuje się do wiadomości sprawozdanie Ko-

misji Rewizyjnej Komunalnej Kasy Oszczędności Miasta Krakowa i zatwierdza się sprawozdanie z działalności tejże Kasy Oszczędności i połączonego z nią Zakładu zastawniczego za rok 1932 wraz z zamknięciem rachunków i bilansem i udziela się Zarządowi Komunalnej Kasy Oszczędności Miasta Krakowa absolutorjum ze zarządu w roku 1932.

Wniosek uchwalono.

XII. Sprawozdanie z działalności Komunalnej Kasy Oszczędności Miasta Krakowa.

Radca m. Dr. Czuchajowski imieniem Sekcji II wnosi:

Rada miasta uchwali:

Na podstawie sprawozdania Komisji Rewizyjnej, które przyjęto do wiadomości; zatwierdza się sprawozdanie z działalności Komunalnej Kasy Oszczędności m. Krakowa za rok 1932 wraz z bilansem i projektem rozdziału zysków oraz zamknięciem rachunków (§ 22 i 29 statutu Kasy) i wyraża się Zarządowi Kasy uznanie za gorliwą i wydatną pracę.

(Zamknięcie rachunkowe i projekt rozdziału zysków dołączono do protokołu).

W dyskusji zabiera głos Rm. Przybylska, która prosi, aby dotację na kolonje dla dziewcząt w Kasinie Wielkiej powiększyć, gdyż przeznaczona kwota Zł. 4000·— na wszystkie kolonje jest niewystarczająca.

Rm. Kostrzewska prosi o przyznanie jakiejś kwoty na Żłóbek.

W odpowiedzi referent Dr. Czuchajowski zaznacza, że prośby te powinny były wcześniej wpłynąć do Zarządu Kasy, a byłyby napewno zostały uwzględnione.

Wniosek uchwalono.

Następnie punkty XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. i XIX. porządku dziennego uchwaliła Rada miejska na wniosek Rm. Rollego en bloc.

XIV. Zamiana gruntów gminnych i państw. w Dz. XIII. i XXII. w związku z budową małych mieszkań.

I. Odstąpić na własność Skarbowi Państwa parcelę gminną lkat. 1534/2 o powierzchni 27 ar. 24 m. kw., parcelę gminną lkat. 1444 o powierzchni 2 ha. 13 ar. 51 m. km. kw. wchodzące w skład realności, objętej wykazem hipotecznym L. 142 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XIII. Zwierzyniec, oraz parcelę gminną lkat. 642/2 o powierzchni 1 ha. 38 ar. 40 m. kw., objętą wykazem hipotecznym L. 1185 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XXII. Podgórze tj. grunty o łącznym obszarze 4 ha. 73 ar. 86 m. kw. w zamian za część parceli państwowej lkat. 871/1 Dz. XXI. Płaszów, wchodzącej w skład realności, objętej wykazem hipotecznym L. 927 ks. gr. gm. kat. Kraków Dz. XXII. Podgórze, oznaczoną kolorem zielonym na planie Budownictwa miejskiego z dnia 7 kwietnia 1933 r. o powierzchni 3 ha 61 ar. 95 m. kw. pod następującemi warunkami:

A) Przyjmuje się wartość jednego metra kwadratowego:

1) parcel gminnych:

a) lkat. 1534/2 Dz. XIII na 5 (pięć) złotych
b) lkat. 1480 „ „ na 4·50 (cztery i pół) zł.
c) lkat. 1444 „ „ na 3 (trzy) złote
d) lkat. 642/2 Dz. XXII. na 7 (siedm) złotych.

2) parceli państwowej lkat. 871/1 Dz. XXI. na 6 (sześć) złotych.

B) Zamiana następuje w stosunku do oznaczonych wyżej wartości parcel bez żadnej dopłaty.

C) Powyższe grunty odstępują sobie strony kontraktujące w stanie wolnym od długów i ciężarów hipotecznych oraz najmów i dzierżaw.

D) Koszty, opłaty i należytości, związane z niniejszą transakcją ponoszą obie strony po połowie. Koszty pomiarów i planów pokryje Gmina m. Krakowa.

II. Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta m. względnie jego zastępcy PP. Radców miejskich Dr. K. Jelonka i Dr. J. Kuhna a w razie przeszkody Dr. R. Radzyńskiego i Inż. L. Skarżeńskiego względnie innych uprawnionych wogóle do podpisywania umów.

III. Gmina nabywa powyższy grunt na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rz. z dnia 22 kwietnia 1927 r. Nr. 32. poz. 372 Dz. U. Rz. P. i ustawy z dnia 24 marca 1933 r. Nr. 22. poz. 173 Dz. U. R. P. celem budowy domów i na inne potrzeby rozbudowy miasta oraz odstępuje Skarbowi Państwa wspomniane parcele pod zabudowę małemi i taniemi mieszkaniami.

IV. Niniejszą uchwałę przedłożyć Panu Wojewodzie z prośbą o zatwierdzenie.

Nr. I. Rozb. 35/33/B.

XV. Spółdzielnia T. U. R. nabycie gruntu w Dz. XV.

Zmienia się i uzupełnia uchwałę Rady m. z dnia 16. listopada 1930 r. w sprawie sprzedaży części parcel kat. 8/1, 8/7 i 8/8 Dz. XV. Nowa Wieś, Spółdzielni z odpowiedzialnością udziałami dla budowy domów towarzystwa uniwersytetu robotniczego im. A. Mickiewicza oraz uchwałę połączonych Sekcyj Rady miejskiej z dnia 27. sierpnia 1931 r. w sprawie sprzedaży dodatkowego pasa gruntowego o obszarze 190 m. kw. w następującym kierunku:

1) Cena kupna całego gruntu tj. z pasem dodatkowym wynosić będzie po 50 (pięćdziesiąt) złotych za jeden metr kwadr.

2) Budowa ma być rozpoczęta do końca 1934 r. a ukończona do końca 1936 r.

3) Do podpisania kontraktu upoważnia się obok P. Prezydenta miasta względnie jego zastępcy, PP. Radców m. Dr. K. Jelonka i Dr. J. Kuhna a w razie przeszkody Dr. R. Radzyńskiego i Inż. Inż. L. Skarżeńskiego względnie innych upoważnionych wogóle do podpisywania umów.

4) Ze względu na to, że cena ma charakter ulgowy przedłożyć niniejszą uchwałę Panu Wojewodzie z prośbą o zatwierdzenie analogicznie do pierwszej uchwały Rady miejskiej z dnia 6 listopada 1930 r.

Nr. I. Nab. 171/33/B.

XVI. Sprawa otwarcia ulicy łączącej parcelę lk. 1444 z parcelą m. lk. 1480, położoną przy ul. Król. Jadwigi w Dz. XIII. Zwierzyniec.

Na podstawie ogłoszenia z dnia 21. II. 1931 r. Lb. 595(31/XXVI), uchwala się w myśl art. 29, prawa budowlanego:

1) Otwarcie ulicy między wschodnią granicą parceli miejskiej l. k. 1444 a wschodnią granicą parceli l. k. 1481 w Dz. XIII. (Zwierzyniec) według planu Budownictwa m. Oddz. B. z dnia 7. IV. 1933 r. z linjami regulacyjnemi oznaczonemi kolorem czerwonym i głoskami a-b po stronie północnej, zaś głoskami c-d po stronie południowej, oraz linją budowlaną po stronie północnej: a'-b'.

2) Zabudowanie przyległych do ulicy gruntów domami wolno stojącymi względnie łączonymi w grupy o wysokości do 12 metrów (II. piętra) bez oficyn i suteren mieszkalnych.

Powyższy plan zabudowania należy wyłożyć do publicznego przeglądu na okres 4-ch tygodni począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

3) Poleca się Magistratowi przeprowadzić z właścicielami przyległych do powyższej ulicy gruntów pertraktacje o odstąpienie części gruntów, przypadających pod ulicę na rzecz Gminy m. Krakowa z zastrzeżeniem, że wartość odstąpionych gruntów oszacowana przez Magistrat w porozumieniu z właścicielymi zostanie uwzględniona przy rozliczeniu przypadających na nich kosztów urządzenia ulicy. W razie niemożności przeprowadzenia z właścicielami gruntów dobrowolnej ugody upoważnia się Magistrat do wdrożenia postępowania wywłaszczeniowego na podstawie art. 43 prawa budowlanego.

Do Nr. Bb. Reg. 200/33.

XVII. Sposób zabudowania obszaru gruntów w Dz. XI. (Dębniki) ograniczonego ulicami: Polną, Rolną, Szwedzką i Zagrody.

Na mocy art. 29 i nast. prawa budowlanego, oraz po myśli ogłoszenia Magistratu z dnia 21. V. 1931 r. do L. 1818/31/Bb. (XXIX) uchwala się na obszarze gruntów w Dz. XI. (Dębniki). ograniczonym ulicami: Polną, Rolną, Szwedzką i Zagrody, w obrębie prawomocnym linji regulacyjnych:

1) sposób zabudowania zwarty, z tylną linją budowlaną, oznaczoną w planie Budownictwa m. B. z dnia 7. III. 1933 r. kolorem czerwonym i literami: a-b-c-d-e-fg-h dla parcel w obrębie powyższego obszaru Dz. XI. (Dębniki) położonych przy ulicach: Polnej, Rolnej, Szwedzkiej i Zagrody.

2) Wysokość domów trzypiętrową t. j. parter i 3 piętra nie wyższych jednak jak 16 metrów. Budowa suteren mieszkalnych jest niedopuszczalna.

Plan powyższy należy wyłożyć na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały do publicznego przeglądu.

Do Nr. Bb. Reg.33/33.

XVIII. Rewizja linji budowianej po stronie zachodniej ulicy Racławickiej w Dz. XVII. (Krowodrza) na odcinku między Al. Grottgera a ul. Mazowiecką.

Na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 22. II. 1933 r. L. Bb. Reg. 120/33 reasumując uchwałę Tymczasowego Zarządu miasta z dnia 16. IX. 1925. L. 2054 Bb/921 uchwala się po myśli art. 5. prawa budowlanego z dnia 16. II. 1928 Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202 linję budowlaną po zachodniej stronie ul. Racławickiej, oznaczoną na planie Budownictwa m. Odz. B z dnia 22 marca 1933 r. czerwono i literami: a-b w odległości 4 metrów od prawomocnej linji regulacyjnej.

Powyższy plan rewizji linji budowlanej należy wyłożyć do przeglądu publicznego na przeciąg 4-ch tygodni, począwszy od 1-go dnia miesiąca najbliższego, względnie następującego po powzięciu niniejszej uchwały.

Do Nr. Bb. Reg. 47/33,

XIX. Plan zabudowania przedłużenia ulicy Kraszewskiego do Al. Focha w Dz. XII. (Półwsie Zwierzynieckie).

Na mocy art. 29 i następnych prawa budowlanego i zabudowania osiedli na podstawie ogłoszenia Magistratu z dnia 1. VI. 1929 r. (do L. 1957/Bb. 39 Nr. XI) uchwala się:

1) Linje regulacyjne ulicy biegnącej w przedłużeniu ulicy Kraszewskiego, jak oznaczono w planie Budownictwa m. Oddział B. kolorem czerwonym i literami: a-c i linją budowlaną a'-c od strony zachodniej, kolorem czerwonym i literami: b-C z linją budowlaną b'-d' od strony wschodniej.

2) Linje regulacyjne przedłużenia ulicy Łowieckiej, jak oznaczono w planie Budownictwa miejskiego B. kolorem czerwonym i literami: d-c od strony północnej z linją budowlaną d'-c' oraz literami g-h-i od strony południowej.

3) Linję regulacyjną południowej strony Al. Focha na odcinku między wylotem ul. Słonecznej i Kraszewskiego oznaczone głoskami a-f z linją budowlaną a'-f' w odstępie 6 metrów.

4) Dla bloku ograniczonego ulicami: Juljana Fałata, przedłużeniem ul. Kraszewskiego i Al. Focha sposób zabudowania willowy, jak oznaczono w planie Budownictwa m. Oddz. B. kolorem czerwonym.

Wysokość tych will nie może przekraczać 12 mtr. licząc do gzymsu głównego od niwelety chodnika. Ponadto nachylenie połaci dachowych ze względu na specjalne warunki topograficzne i krajobrazowe tej części miasta nie może przekraczać 30^0.

Plan powyższy należy wyłożyć do przeglądu publicznego na przeciąg 4-ch tygodni począwszy od 1-go dnia miesiąca następującego po zapadnięciu niniejszej uchwały.

XX. Dostawa drzewa.

Imieniem Sekcji I. Rm. Inż. Franciszek Drobniak wnosi:

Rada miasta uchwali:

1) Na skutek rozpisanego publicznego przetargu zatwierdza się dodatkową ofertę z dnia 8/IV. 1933 r. do L. Bb. drog. 145/33 Administracji dóbr Sucha-Ślemień Anny Juljuszowej hr. Tarnowskiej na dostawę drzewa stolarskiego i budowlanego na rok budżetowy 1933/34 dla Budownictwa m. Oddz. A. i B. oraz Ekonomatu m., według oferowanych przez tegoż oferenta cen jednostkowych.

2) Zatrzymać jako kaucję od dostawcy kwotę 600 Zł. stanowiącą około 6% od kwoty przypuszczalnego zapotrzebowania w całym roku budżetowym.

3) Z dostawcą zawrzeć pisemną umowę. Do podpisania umowy im. Prezydenta miasta upoważnia się PP. Radców m.:

a) Prof. Gałęzowskiego Józefa,

b) Inż. Dra Tauba Józefa.

(Zestawienie ofertowe dołączono do protokołu).

Wniosek chwalono. Do Nr. Bb. drog. 145/33.

XXI. Upoważnienie do podpisywania Firmy: M. Zakłady Ceramiczne.

Imieniem Prezydjum miasta p. Wiceprezydent m. Inż. Skoczylas wnosi:

Rada miasta uchwali:

Z powodu ustąpienia z zarządu miasta PP. Władysława Beliny-Prażmowskiego i Dra Kazimierza Ducha, uchwala się zarządzenie wykreślenia prawa podpisu powyższych w rejestrowanej firmie: Miejskie Zakłady Ceramiczne w Krakowie.

Upoważnia się natomiast do podpisywania firmy: Miejskie Zakłady Ceramiczne w Krakowie P. Dra Mieczysława Kaplickiego i Inż. Stanisława Skoczylasa w miejsce ustępujących PP. Władysława Beliny-Prażmowskiego i Dra Kazimierza Ducha i do wpisania tej zmiany do rejestru handlowego firmy: Miejskie Zakłady Ceramiczne w Krakowie.

PP. Dr. Mieczysław Kaplicki i Inż. Stanisław Skoczylas podpisywać będą firmę Miejskie Zakłady Ceramiczne w Krakowie w ten sposób, iż pod wypisanem, wydrukowanem lub stampilją wyciśniętem brzmieniem firmy, jeden z nich to jest Dr. Mieczysław Kaplicki, albo Inż. Stanisłsw Skoczylas położą swój podpis obok podpisu dyrektora Inż. Menaschégo.

Wniosek uchwalono.

Posiedzenie tajne.

Sprawy osobowe.

Imieniem Prezydenta miasta Nacz. Biura Prezydjalnego Magistratu Mr. Herget stawia następujące wnioski:

1) z dniem 1 maja 1933 r. przenosi się Stefana Kantorka, sekretarza Magistratu, w VII. stopniu służbowym, w stan nieczynny.

Uchwalono.

2) z dniem 20 kwietnia 1933 r. przenosi się Dra Józefa Porębskiego, radcę Magistratu, zawiadowcę Ski „Caro" w stan nieczynny.

Uchwalono.

3) z dniem 1 maja 1933 r. przenosi się Tomasza Kasznika, w IX. stopniu służbowym w stan nieczynny.

Uchwalono.

Na tem posiedzenie zamknięto.

39.

Sprawozdania z posiedzenia Sekcyj i Komisyj Tymcz. Rady Miejskiej.

Komisja teatralna Rady miasta.

Dnia 1 kwietnia 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Prezydenta miasta posiedzenie komisji teatralnej, na którem przyjęto sprawozdanie rachunkowe za ubiegły okres oraz program repertuaru na najbliższy kwartał.

W dyskusji nad dotychczasową działalnością teatru miejskiego stwierdzono, że teatr krakowski służy przedewszystkiem sztuce rodzimej.

Szereg przedstawień z repertuaru klasycznego, oraz szereg premjer autorów polskich z uwzględnieniem dzieł młodych pisarzy wskazuje na linję repertuarową jedynie właściwą dla instytucji, którą Gmina podjęła się prowadzić we własnym zarządzie w okresie dla rozwoju sztuki nader utrudnionym.

Rada Artystyczna Rady miasta.

Dnia 10 kwietnia 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta miasta Inż. Skoczylasa posiedzenie „Rady Artystycznej", na którem rozpatrzono trzydzieści siedm projektów, w tem

budowy domów parterowych	7,
„ „ I. piętrowych	6,
„ „ II. piętrowych	1,
„ „ III. piętrowych	4,
nadbudów I. p.	1,
przebudów	2,
urządzeń portali sklepowych i t. p.	4,
odnowienia fasad domów	1,
budowy ogrodzeń realności	4,
urządzeń reklamowych, gablot i t. p.	7,
Razem	37 projektów.

Dłuższą dyskusję wywołał projekt przebudowy „Wikarówki" przy pl. Marjackim — Małym Rynku. Sprawę odroczono do czasu osiągnięcia wyników konkursu na uporządkowanie Rynku Głównego.

Z nowych budowli w mieście, rozpatrzono projekt budowy domu czynsz. III p. na narożniku ul. Krowoderskiej i nowo otworzonej ul. Kotlarskiej (własn. Zakł. Przemysł. „Bieżanów"), oraz budowy domu III p. przy ul. Warszawskiej (Tow. św. Wincentego a Paulo), inne budowy dotyczą dzielnic przyłączonych.

Nadto rozpatrywano projekt budowy trwałych ogrodzeń:

a) kościoła i klasztoru OO. Bernardynów na Stradomiu,

b) M. Zakładu Wodociągowego od strony ul. Łowieckiej, oraz

c) M. Parku im. Dr Jordana od strony „Oleandrów".

Komisja drogowo-kanałowa Rady miasta.

Dnia 11 kwietnia 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem P. Wiceprezydenta miasta Inż. Stanisława

Skoczylasa, posiedzenie Komisji drogowo-kanałowej Rady m., na którem zatwierdzono:

a) Projekt uporządkowania ul. Szewskiej, św. Anny i Stolarskiej oraz projekty nowych chodników w ul. Kościelnej, św. Wawrzyńca i Rynku Kleparskim w około przyszłego skweru.

b) Przyjęto sprawozdanie z robót dokonanych w roku budżetowym 1932/33 przez Zakłady miejskie i Dyrekcję Poczt w ulicach miasta.

c) Zatwierdzono koszta rzeczywiste: budowy chodników w ul. Kalwaryjskiej i na narożniku ul. Dąbrowskiego, Salinarnej, robót nawierzchniowych w ul. Prądnickiej przed szpitalem Kasy Chorych oraz koszta szeregu robót naprawczych, drogowych, na rachunek osób trzecich.

d) Załatwiono sprawę dostawy materjałów drogowych przez Kamieniołomy Miast Małopolskich.

e) Zatwierdzono projekt budowy kanału w ul. Dr. J. Lea — Kościół Misjonarzy — Gnieźnieńska, kanalizację w ul. Będzińskiej — Krowodrzy Murowanej, kanalizację ramp mostowych z mostu im. Marszałka Józefa Piłsudskiego na Wiśle po stronie Podgórskiej i wysokości kosztów rzeczywistych szeregu domowych połączeń kanałowych.

Komisja Sekcji VII. Rady miasta dla Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej.

Dnia 12 kwietnia 1933 r. odbyło się pod przewodnictwem Radcy miejskiego P. Inż. Wierzchowskiego i w obecności Wiceprezydenta miasta P. Dr. Landaua posiedzenie Komisji Sekcji VII. Rady miasta dla Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej, na którem uchwalono:

1) przyjąć do wiadomości sprawozdanie Naczelnika Wydziału VII. Magtu z działalności administracyjno-gospodarczej Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej za rok kalendarzowy 1932;

2) przyjąć do zatwierdzającej wiadomości sprawozdanie Naczelnika Wydziału VII. Mgtu o wykonaniu budżetów Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej za okres budżetowy 1932/933;

3) wprowadzić na stałe reskryptem Magistratu z dnia 11 czerwca 1932 r. L. VII. Z. cz. m. 238/31/A. manipulację rachunkową według nowoczesnej metody księgowania przebitkowego, a to wobec dodatnich wyników z jednorocznego okresu próbnego;

4) przyjąć do zatwierdzającej wiadomości sprawozdanie Naczelnika Wydziału VII. Mgtu z wydatków uskutecznionych z funduszu obrotowego Zakładu czyszczenia miasta w czasie od 1 lutego do 31 marca 1933 r. w kwocie 14.028·46;

5) zatwierdzić preliminarze wydatków Zakładu czyszczenia miasta i Miejskiej Straży pożarnej na I. kwartał okresu budżetowego 1933/934;

6) wyrazić uznanie dla Prezydjum miasta, Naczelnika Wydziału VII. Magtu, Kierownictwa Zakładu czyszczenia miasta, Komendy Miejskiej Straży pożarnej i dla wszystkich pracowników obydwóch instytucyj za owocną i oszczędną gospodarkę.

Sekcja I. Rady miasta.

Dnia 19 kwietnia 1933 r. odbyło się posiedzenie Sekcji I. Rady miasta pod przewodnictwem Radcy m. Inż. Drobniaka i przy współudziale PP. Wiceprezydentów miasta Ostrowskiego i Inż. Skoczylasa.

Na posiedzeniu tem uchwalono przedłożyć Radzie m. wnioski w sprawie zmiany gruntów gminnych za grunty państwowe w Dz. XIII. i XXI. Nabyte przez Skarb Państwa grunty od Gminy w drodze zamiany, położone przy ul. Król. Jadwigi i w Płaszowie, mają być przeznaczone pod budowę tanich domków mieszkalnych.

Z kolei Sekcja zezwoliła na sprzedaż 2-ch parcel nabytych od Gminy Dz. XII. i XV.

Następnie przyjęto trzy plany regul. budowl. a to: plan zabudowania obszaru gruntów Dz. XI. ograniczony ulicami: Polną, Rolną, Szwedzką i Zagrody, oraz plan linji budowlanej po stronie zachodniej ulicy Racławickiej na odcinku między Al. Grottgera, a ul. Mazowiecką, oraz plan otwarcia nowej ulicy łączącej ul. Król. Jadwigi z partją gruntów przeznaczonych pod budowę tanich domków. W końcu Sekcja zatwierdziła ofertę na dostawę drzewa stolarskiego i budowlanego dla Budownictwa i Ekonomatu m. na rok budżetowy. 1933/34.

40.

RUCH SŁUŻBOWY.

Przeniesieni w stan spoczynku:

1) Dyczek Antoni, woźny miejski z dniem 30/IV. 1933 r.

2) Kłodowski Stanisław, woźny miejski z dniem 30/IV. 1933 r.

3) Kudas Piotr, woźny miejski z dniem 30/IV. 1933 r.

4) Ludwikowski Piotr, robotnik Wodociągu miejsk. z dniem 30/IV. 1933 r.

5) Sępek Jan, piecowy Gazowni miejskiej z dniem 30/IV. 1933 r.

6) Uliarczyk Jan, kontr. obw. Z. Cz. M. z dniem 1/IV. 1933 r.

7) Urban Jan, strażnik akcyzowy z dniem 30/IV. 1933 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

1) Kantorek Stefan, sekretarz Mgtu z dniem 20/IV. 1933 r.

2) Kasznik Tomasz, sierżant M. Straży Pożarnej z dniem 20/IV. 1933 r.

3) Dr. Porębski Józef, radca M. I. O. z dniem 20/IV. 1933 r.

Zwolnieni:

1) Biborska Zofja, pom. rach. Gazowni miejskiej z dniem 30/IV. 1933 r.

2) Romańczuk Jan, manipulant Rzeźni miejskiej z dniem 30/IV. 1933 r.

Nominacje:

Bargiel Juljan, kontr. obw. Z. Cz. M. mianowany kancelistą Mgtu z dniem 1/IV. 1933 r.

Emerytury wdowie:

1) Frycowa Marja, wdowa po niższym pracowniku Wodociągu miej., przyznano pensję wdowią od 1/IV. 1933 r.

2) Gąsiorkowa Józefa wdowa po mechaniku Zakł. Cz. M., przeznano pensję wdowią od 1/IV. 1933 r.

Zmarli:

1) Wołek Marja, wdowa po tercjanie szkolnym, zmarła dnia 18/IV. 1933 r.

2) Rzepka Agnieszka, wdowa po niższym prac. miejskim, zmarła dnia 19/IV. 1933 r.

Pensje sieroce:

Sawarynówna Anna, sierota po woźnym miejskim, przyznano pensję sierocą na czas od 1/IV. 1933 r. do 30/VI. 1933 r. (57 punktów mies.).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

WYKAZ KONSENSÓW

na zamieszkanie, względnie użytkowanie wykonanych budowli, udzielonych w miesiącu kwietniu 1933 r.

I. Nowe domy.

1) Ulica Retoryka L. or. 26 (lsp. 164 Dz. III.) własność Grünbergów Dawida i Cecylji, dom IV-ro piętrowy (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 182/33/C.) z dnia 12 kwietnia 1933 r.

2) Ulica Miodowa L. or. 51 (lsp. 621 Dz. VIII.) własność Spohnowej Janiny i Dawidowicz Celiny, dom 3-ch piętrowy (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 39/33/A.) z dnia 12 kwietnia 1933 r.

3) Ulica Grzegórzecka L. or. 26 (lsp. —) własność Żakowej Józefy, prowizoryczne drewniane domy oficynowe lewy i tylny (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 70/33) z dnia 1 kwietnia 1933 r.

II. Nadbudowy, dobudowy i przebudowy.

1) Ulica św. Jana L. or. 2 (lsp. 35 Dz. I.) własność Twa ubezpieczeń na życie „Feniks", wyciąg ciężarowy z popędem elektrycznym (reskrypt Mgtu L. B. a. Masz. 12/33/L.) z dnia 3 kwietnia 1933 r.

2) Ulica Sławkowska L. or. 28 (lsp. 272 Dz. I.) własność Stow. Wzajemnej Pomocy Rękodzielników i Przemysłowców, nadbudowa III. piętra domu front. (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 109/33/A.) z dnia 11 kwietnia 1933 r.

3) Ulica Starowiślna L. or. 42 (lsp. 455 Dz. VIII.) własność Steina Emila, nadbudowa III. piętra domu narożnego (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 110/33/A.) z dnia 11 kwietnia 1933 r.

4) Plac Zgody L. or. 16 (lsp. 224 Dz. XXII.) własność Brühanda Chiela, przebudowa I. piętra oficyny (reskrypt Mgtu L. B. a. Insp. 194/33/D.) z dnia 8 kwietnia 1933 r.

WIADOMOŚCI O ROZPORZĄDZENIACH, OKÓLNIKACH, JUDYKATURZE I T. P. DOTYCZĄCYCH ADMINISTRACJI OGÓLNEJ.

Dziennik Urzędowy Min. Spraw Wewnętrznych

Okólnik Nr. 1 z dnia 5 stycznia 1933 r.

(Apr. 26/20) o kontroli przemiału.

Do

PP. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 sierpnia 1932 r. o przemiale żyta (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 695) ustalony został przemiał żyta na poszczególne typy mąki dla celów handlu wewnętrznego.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, iż w wypadku uzasadnionego podejrzenia, iż w poszczególnych młynach dokonywany jest przemiał żyta na typy mąki, nieodpowiadające wymogom § 1 wspomnianego rozporządzenia przy uwzględnieniu §§ 2 i 3 tegoż rozporządzenia, należy, celem stwierdzenia procentowości danego przemiału, przesyłać próbki zakwestjonowanej mąki do zbadania w jednym z państwowych zakładów badania żywności, względnie w takimże zakładzie samorządowym, o ile badania w takim zakładzie nie pociągają za sobą wydatków ze strony władz administracji ogólnej.

Jednocześnie wobec powyższego oraz w związku z okólnikiem Nr. 14 z dnia 3. X. 1932 r. Nr. Apr. 1260/1/p, w którym to okólniku zostały ustalone wytyczne polityki aprowizacyjnej w zakresie regulowania cen mąki i pieczywa, — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, iż tracą moc obowiązującą następujące zarządzenia okólne Ministerstwa:

1. pismo okólne z dnia 8, VI. 1926 r. Nr. SA. 1219 w sprawie czuwania nad niepodwyższaniem cen (Zb. Zarz. Min Spr. Wewn. str. 115. poz. 2.

2. okólnik Nr. 132 z dnia 19. VII. 1928 r. Nr. Apr. 568/3 w sprawie wyznaczania cen na przedmioty powszedniego użytku (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 116. poz. 5),

3. pismo okólne z dnia 31. VIII. 1927 r. Nr. SG. 3744 w sprawie notowań cen chleba (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 119, poz. 1).

4. okólnik Nr. 106 z dnia 25. VI. 1928 r. Nr. Apr. 640/1 w sprawie cen chleba (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 122, poz. 4),

5. pismo okólne z dnia 22. IX. 1928 r. Nr. Apr. 850/1 w sprawie ograniczeń przemiałowych i zakazu wypieku chleba pszenno-żytniego (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 123, poz. 5),

6. pismo okólne z dnia 13. XI. 1928 r. Nr. Apr. 1056/1 w sprawie cen chleba w ważniejszych ośrodkach województw (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 123, poz. 7),

7. okólnik Nr. 125 z dnia 17. XI. 1928 r. Nr. Apr. 1090/1 w sprawie czuwania nad jakością chleba żytniego (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 124, poz. 8),

8. pismo okólne z dnia 16. III. 1929 r. Nr. Apr. 1503/1 w sprawie cen chleba (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 124, poz. 11),

9. pismo okólne z dnia 28. IV. 1930 r. Nr. Apr. 244/1 w sprawie cen chleba (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 125, poz. 13),

10. okólnik Nr. 120 z dnia 9. VII. 1928 r. Nr. Apr. 323/10 w sprawie przesyłania prób zaczynów i mąki (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 764, poz. 1),

11. okólnik Nr. 228 z dnia 17. XI. 1928 r. Nr. Apr. 891/5 w sprawie normalizacji przemiału żyta i pszenicy (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 764, poz. 2),

12. okólnik Nr. 248 z dnia 11. XII. 1928 r. Nr. Apr. 1196/1 w sprawie normalizacji przemiału (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 764, poz. 3),

13. okolnik Nr. 257 z dnia 17. XII. 1928 r. Nr Apr. 639/14 w sprawie typów mąki żytniej (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 766, poz. 4),

14. okólnik Nr. 64 z dnia 19. III. 1929 r. Nr. Apr. 1497 w sprawie typu mąki żytniej (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 767, poz. 6),

15. pismo okólne z dnia 15. X. 1929 r. Nr. Apr. 1196/47 w sprawie nowego typu mąki żytniej (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 767, poz. 7),

16. pismo okólne z dnia 24. IV. 1930 r. Nr. Apr. 223/1 w sprawie ustalenia cen mąki żytniej (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. str. 772, poz. 9),

17. pismo okólne z dnia 11. XII. 1930 r. Nr. Apr. 244/12 w sprawie ceny chleba żytniego i pieczywa pszennego (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 20, poz. 413),

18. pismo okólne z dnia 13. V. 1931 r. Nr. Apr. 570/88 w sprawie regulowania cen chleba (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 5. poz. 145).

Okólnik Nr. 2. z dnia 13 stycznia 1933 r. **(Wojsk. G2/4) o obliczaniu wysokości wynagrodzenia za kwatery stale dostarczane przez Gminy.**

Do

PP. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na tle ustalania wysokości opłat za dostarczone przez zarządy gminne pomieszczenia na cele kwaterunku stałego zachodzą nieporozumienia pomiędzy zarządami gminnemi a komendami garnizonów. Jak to Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustaliło na podstawie zebranego materjału, zdarzające się nieporozumienia powstają wskutek żądania przez gminy za dostarczone pomieszczenia wygórowanego wynagrodzenia, prawnie nieuzasadnionego na skutek mylnego rozumienia odnośnych przepisów.

Wobec tego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza stosowanie się do następujących wyjaśnień i dyrektyw:

Wysokość wynagrodzenia za dostarczone przez gminę pomieszczenia w nieruchomościach własnych.

Mimo wyjaśnienia już w wydanym przez Ministerstwo Spraw Wojskowych, a podanym przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do wiadomości Panów Wojewodów przepisie Nier —1 (art, 7 zał. 7 do przepisu), że za pomieszczenia dostarczone przez gminy w nieruchomościach własnych należy się wynagrodzenie ustalone w tabeli załączonej do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11. VII. 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 71, poz. 623) bez żadnych dopłat, niektóre gminy żądają wynagrodzenia przewyższającego stawkę taryfową. Żądanie wyższego wynagrodzenia nie będzie uwzględniane, jako prawnie nieuzasadnione.

Wyjaśniający przepis art. 7. zał. 7. do Nier —1 jest wiążący, opiera się bowiem na postanowieniach art. 13 ustawy z dn. 15. VII. 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju i § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 11. VII. 1927 r.

W szczególności ustęp 3 art. 13 ustawy wyraźnie stanowi, że gminie będzie zwracane $^2/_3$ różnicy pomiędzy wynagrodzeniem taryfowem, opłacanem przez Skarb Państwa, a płaconem przez gminę za wynajmowane przez nią pomieszczenia, a więc jedynie tylko w wypadkach, gdy gmina zmuszoną była wynająć od osób trzecich i gdy wynajęcie nastąpiło za cenę wyższą od stawki taryfowej.

Gdy zatem warunek wynajęcia pomieszczenia od osób trzecich nie istnieje wskutek tego, że gmina mogła pomieszczenie na kwaterę dostarczyć w nieruchomościach własnych, do czego w myśl art. 12 ustawy jest w pierwszym rzędzie obowiązaną i nie była zmuszoną uciekać się do tego drugiego środka, jakim jest wynajęcie pomieszczenia na kwaterę od osób trzecich, to uprawniona ona jest do otrzymania wynagrodzenia jedynie tylko taryfowego bez żadnych dopłat. Jako właścicielka nieruchomości, gmina w tym wypadku umowy na wynajem danego pomieszczenia z nikim nie zawiera i żądanej bezpodstawnie dopłaty, czy różnicy nikomu nie wypłaciłaby.

Obliczanie różnicy pomiędzy wynagrodzeniem taryfowem, a czynszem faktycznie płaconym za pomieszczenia wynajmowane przez gminy.

Zdarzyły się wypadki, że gminy (magistraty) przy obliczaniu różnicy pomiędzy płaconym faktycznie czynszem, a wynagrodzeniem taryfowem brały za podstawę kwotę potrącaną zakwaterowanemu według protokołu komisyj czynszowych, zamiast właściwą stawkę taryfową ustaloną w tabeli do rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 11. VII. 1927 r.

Obliczanie takie jest niezgodne z obowiązującemi przepisami. W szczególności w myśl art. 10 ustawy o zakwater. wojska w czasie pokoju. Skarb Państwa ściąga od osób wojskowych opłatę za kwatery oznaczoną w rozporządzeniu Rady Ministrów z dn. 29. VIII. 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 81. poz. 705). Wysokość tych opłat nie zależy ani od ceny, którą gmina faktycznie płaci za dostarczone pomieszczenia na kwatery ani od wynagrodzenia taryfowego, które Skarb Państwa wypłaca gminom na podstawie art. 13 ustawy, wobec czego wysokość ściąganych od zakwaterowanych opłat nie może mieć żadnego wpływu na rozrachunek pomiędzy Skarbem Państwa lub Funduszem Kwaterunku Wojskowego, a gminą, który powinien odbyć się ściśle w myśl art. 13 ustawy.

Wysokość wynagrodzenia za pomieszczenia wynajęte przez gminę za czynsz nieprzekraczający stawki taryfowej.

Dopłata ponad stawkę taryfową będzie zbyteczną wówczas, gdy gmina, mając własny i Skarbu Państwa interes na względzie, wynajmie pomieszczenia za czynsz nie przekraczający stawki taryfowej. Stawki te bowiem powinny służyć i naogół służą zarządom gminnym, jako kryterjum przy umawianiu się o wysokość czynszu celem uniknięcia dużych na tem tle dowolności wobec postanowienia w art. 12 ustawy, że do umów najmu, zawieranych przez zarządy gminne nie mają zastosowania przepisy ustawy z dnia 11. IV. 1924 r. o ochronie lokatorów.

Zechcą panowie Wojewodowie podać powyższe wyjaśnienia do wiadomości podległych zarządów gminnych.

Okólnik niniejszy wiąże się z okólnikiem Nr. 224 z dn. 18. XII 1930 r. Nr. Wojsk. 1666/1 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1743) z pismem okólnem z dn. 19. I. 1931 r. Nr. Wojsk. 1719/3 (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 1. poz. 23) i z pismem okólnem z dn. 4. VII. 1931 r. Nr. Wojsk. 1012/2.

Okólnik Nr. 3. z dnia 17 stycznia 1933 r.

(AA. 5b-8) o załatwianiu spraw stowarzyszeniowych.

Do

PP. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Cel okólnika: wskazówki techniczne.

Nawiązując do rozporządzeń wykonawczych, ogłoszonych w N-rze 116 Dziennika Ustaw z roku 1932 pod pozycjami: 963 i 964, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w związku z wejściem w życie prawa o stowarzyszeniach udziela następujących wskazówek technicznych.

Tok instancyj.

Przepisy prawa o stowarzyszeniach nie regulują kwestji administracyjnego toku instancyj w tych sprawach, o istnieniu którego to toku jest jedna wzmianka w art. 21-ym. Rugulowanie tej kwestji w prawie o stowarzyszeniach było zbędne, skoro ustawodawca nie zamierzał dla spraw stowarzyszeń wprowadzać zmian w ogólnych przepisach postępowania administracyjnego (rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 36 poz. 341). Dlatego w tych sprawach co do odwołań miarodajne są postanowienia art. 82 i nast. post. admin.

Objaśnienia o prawie odwołania.

Skutkiem tego władza zarówno powiatowa, jak wojewódzka, wydając w I. instancji bądź decyzję załatwiającą odmownie wniosek strony, bądź też decyzję, powziętą czy to z własnej inicjatywy, czy na wniosek osób trzecich, naruszającą prawo lub prawnie chroniony interes, obowiązana jest po myśli postanowień ust. 1. art. 75 i ust. 1. art. 76 post. admin. zamieścić odpowiednie objaśnienie o przysługującem prawie odwołania.

Objaśnienia o możliwoś i skargi.

Decyzje odmowne wydane w II. instancji, jako ostateczne, powinny być zaopatrzone objaśnieniem, o którem mowa w ust. 2. art. 76 post. admin.

Postępowanie rejestracyjne.

Przy pierwotnej rejestracji stowarzyszenia lub przy zmianach statutu należy stosować następujący tryp postępowania.

Po rozpatrzeniu zgłoszonego statutu (względnie zmian) i ocenie, iż niema przeszkód do rejestracji, należy powziąć decyzję o zarejestrowaniu i powiadomić o tem stronę, równocześnie wzywając ją do uiszczenia opłaty za ogłoszenie w Monitorze, należnej w myśl § 10 rozp. z dnia 10 grudnia 1932 r. (poz. 963) oraz informując o sposobie tego uiszczenia. Wpłata będzie się odbywać za pośrednictwem P. K. O. na konto czekowe 730, drogą blankietu nadawczego, w którym ma być wskazane przeznaczenie wpłacanej kwoty: „opłata za ogłoszenie o rejestracji (wzgl. o zmianie statutu) stowarzyszenia pod nazwą .... przez Urząd Wojewódzki ....“. Dowód wpłaty (odcinek blankietu nadawczego) musi być dostarczony władzy rejestracyjnej. Po otrzymaniu go władza wpisze stowarzyszenie (wzgl. zmiany statutu) do rejestru i zaopatrzy 2 egzemplarze statutu w odpowiednią adnotację o zarejestrowaniu (art. 21 i 28), traktując jako oryginały z których jeden wydaje stronie, a drugi zatrzyma w aktach stowarzyszenia. Równocześnie po wypełnieniu odpowiedniego blankietu ogłoszenia o rejestracji (blankiety te obowiązała się dostarczać urzędom wojewódzkim administracja Monitora Polskiego) władza odeśle go do Monitora.

Adnotacja na egzemplarzach statutu.

Adnotacja na statucie (art. 21) powinna być uczyniona według następującego wzoru.

„Na mocy decyzji Wojewody .... z dnia .... 19.......... r. Nr. ...., wydanej na podstawie art. 21 prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94 poz. 808), wpisano do rejestru stowarzyszeń i Związków .... Urzędu Wojewódzkiego pod Nr. .... stowarzyszenie (związek) pod nazwą .... (miasto wojewódzkie) dnia .... 19.......... r. pieczęć (podpis wojewody lub upoważnionego urzędnika)“.

Pozostałe egzemplarze statutu.

Pozostałe egzemplarze statutu traktuje się w miarę potrzeby jako odpisy, udzielając jednego z nich do użytku bezpośredniej władzy nadzorczej nad stowarzyszeniem (starosta, dyrektor policji).

Zarządzenia o wpisach.

Postanowienia § 3 rozporządzenia z dnia 10-go grudnia 1932 r. o rejestracji stowarzyszeń o tem, iż wpis następuje na podstawie zarządzenia władzy rejestracyjnej, należy rozumieć jako stwierdzenie, iż wpisywanie to nie ma charakteru czynności mechanicznej. Do

każdego wpisu zaproponowanego przez czynniki zewnętrzne musi władza ustosunkować się, oceniając czy zgłoszony wniosek ze względu na obowiązujące przepisy podlega pozytywnemu załatwieniu.

Co do formy tych „zarządzeń“ należy zauważyć, iż nie można im stawiać wszystkich wymogów z ust 1. art. 75 post. adm., zwłaszcza, że z prawa o stowarzyszeniach nie wynika obowiązek doręczania niektórych z nich stronom. Np. przy wciąganiu do rejestru danych co do składu zarządu i adresu stowarzyszenia w myśl ust 2. art. 23 o „zarządzeniu“ w tym względzie nie trzeba nikogo powiadamiać. W takich wypadkach zarządzenie może ograniczyć się do zamieszczenia na wniosku (na informacji przewidzianej w ust. 1. art. 23) krótkiej adnotacji: „wciągnąć do rejestru“, zaopatrzonej datą i podpisem władzy decydującej.

Założenie rejestrów.

Celem ułatwienia Urzędom Wojewódzkim założenia rejestrów i zapewnienia ich jednolitości (wymiar rejestru, odpowiednia szerokość poszczególnych rubryk) Ministerstwo we własnym zakresie zamawia wydrukowanie potrzebnych arkuszy rejestrowanych, które roześle Urzędom Wojewódzkim.

Wpisy do rejestru.

Wypełnianie poszczególnych rubryk rejestru ma się odbywać zgodnie z treścią w nagłówkach ich oznaczoną. Wpisy uzupełniające powinny być zaopatrzone w poszczególnych rubrykach datą wpisu i wzmianką, powołującą zarządzenie, na mocy którego wpis nastąpił, jak następuje: „Wpisano do rejestru dn. ....
19.......... r. na mocy zarządzenia z dn. ....
19.......... r.

Prowadzenie ewidencji stowarzyszeń.

W związku z zapytaniami niektórych urzędów wojewódzkich, czy niezależnie od rejestru należy zaprowadzić, względnie utrzymywać w dalszym ciągu, ewidencje stowarzyszeń prowadzone dotychczas w niektórych urzędach w formie kartotek i t. p. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych informuje, iż pozostawia unormowanie tej kwestji Panom Wojewodom (P. Komisarzowi Rządu) w zależności od ujawnionych potrzeb poszczególnych urzędów wojewódzkich i starostw, a to ze względu na znaczne różnice potrzeb w tym zakresie na poszczególnych terenach (znaczne różnice co do ilości stowarzyszeń i natężenia ruchu stowarzyszeniowego).

Tak samo przedstawia się kwestja prowadzenia ewidencji stowarzyszeń zwykłych.

Żądanie informacyj od sądów rejestrowanych.

Pozostawienie dotychczasowym sądom rejestrowym niektórych obowiązków, wymienionych w § 4. rozp. z dnia 17 grudnia 1932 r. (poz. 964), ma charakter zarządzenia przejściowego, obliczonego na uniknięcie trudności technicznych, któreby się wyłoniły w razie przejęcia tych rejestrów i akt przez Urzędy Wojewódzkie z kilkudziesięciu sądów grodzkich. Ministerstwo Sprawiedliwości zgodziło się na takie uregulowanie sprawy pod warunkiem jednak, że władze administracji ogólnej nie będą obciążać sądów mało uzasadnioną korespondencją z tego tytułu. Należy w obec tego wszystkie sprawy związane z temi rejestrami, które mogą być załatwiane drogą bezpośredniego zapoznania się z rejestrem przez władze administracji ogólnej (delegowanie w tym celu urzędników odpowiednich starostw lub urzędów wojewódzkich załatwiać w tej drodze, aby uniknąć w ten sposób potrzeby pisemnego komunikowania się z temi sądami.

Okólnik Nr. 4. z dnia 23 stycznia 1933 r. **(AP. 106/47) w sprawie polityki karno-administracyjnej.**

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w ciągu ubiegłych lat niejednokrotnie już określało i przypominało zasady polityki jaka winna być stosowana przy wymierzaniu kar administracyjnych. Zasady te jednak nie zawsze są należycie przestrzegane, skutkiem czego, powstają duże rozbieżności w postępowaniu poszczególnych władz, cel zaś, jaki karalność administracyjna ma na widoku, nie zawsze zostaje osiągnięty.

Wobec powyższego, jak również z uwagi na to, że nowe prawo o wykroczeniach i przepisy wprowadzające, rozszerzyły znacznie kompetencje władz administracji ogólnej w zakresie karania uważam za wskazane raz jeszcze ustalić zasady polityki karno-administracyjnej i podkreślić obowiązek ich przestrzegania.

I. Konieczność utrzymania porządku przepisanego prawem, wymaga środków, których stosowanie umożliwiłoby Państwu skuteczne zwalczanie czynów jednostek, skierowanych przeciw temu porządkowi, na których — jak wiadomo — opiera się zorganizowane współżycie obywateli. Środkiem takim, przy którego pomocy Państwo dąży do powstrzymania czynów gwałcących prawo i utrzymania porządku prawnego jest kara.

Poszczególne przepisy administracyjne określają zazwyczaj, jaka kara i w jakim wymiarze ma być zastosowana za pogwałcenie tych przepisów. Potrzeby życia społecznego wymagają, by kary w każdym poszczególnym przypadku przestępstwa wymierzane były nie szablonowo lecz z zachowaniem pewnych rozumnych zasad gdyż tylko w ten sposób da się osiągnąć cel, któremu ma służyć działalność karząca Państwa polityka karno-administracyjna). Pod tym względem podlega prawo karno-administracyjne — jak to wynika z postanowień (art. 2) prawa o wykroczeniach częściowo ogólnym normom kodeksu karnego r. 1932, które to normy w tym zakresie obok innych przepisów karno-administracyjnych tworzą zasadnicze wytyczne administracyjnej działalności karzącej.

Wspomniane wytyczne, dotyczące istoty praw i obowiązków władzy karzącej, zawarte są w art. 54 K. K. Z brzmienia tego artykułu wynika mianowicie, że władza karząca określa karę (oczywiście w granicach ustawowej sankcji karnej za dane przestępstwa) według swojego swobodnego uznania z uwzględnieniem indywidualnych właściwości konkretnego wypadku.

Ponieważ działalność karząca w stosunku prawnokarnym jest konsekwencją przestępstwa popełnionego przez człowieka, omawiany artykuł wkłada na władzę karzącą obowiązek zwrócenia uwagi „przedewszystkiem“ na właściwości przestępcy. Ustawodawca daje w ten sposób wyraz zapatrywaniu, że kara by była skuteczną powinna być dostosowaną do osoby przestępcy (zasada indywidualizacji kary). Użyte w art. 54 słowo „przedewszystkiem“ wskazuje, że wymienione w nim okoliczności podane są tylko przykładowo i że wobec tego władza karząca obowiązana jest zwrócić uwagę także i na inne okoliczności łagodzące lub obciążające danego wypadku. Okoliczności takie mogą być również podane w poszczególnych ustawach, jak to ma miejsce np. w art. 16 ust. 3. rozp. Prezydenta R. P. z 22/III. 1928 r. o godzinach handlu (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 364), w art. 247 ust. 4. ustawy wodnej z dnia 19/IX. 1922 r. w brzmieniu ogłoszonem w Dz. U. R. P. Nr. 62 z r. 1928 poz. 574. Okoliczność taką może stanowić także potrzeba prewencji generalnej, gdy jakieś przestępstwo w pewnej okolicy przybiera charakter epidemji, wymagającej środków ostrzejszych.

Na podstawie zebranego w myśl art. 54 K. K. materjału faktycznego, jak również swobodnej oceny tego co należy uważać za okoliczność łagodzącą i obciążającą, władza karząca winna wymierzać karę najodpowiedniejszą, stopniując ją zależnie od wyników oceny wszelkich indywidualnych właściwości wypadku, w granicach najniższej i najwyższej ustawowej sankcji karnej.

Oprócz wspomnianych zwykłych okoliczności łagodzących, pozwalających władzy karzącej stosować łagodniejsze kary w granicach norm ustawowych, prawo o wykroczeniach daje tej władzy również możność stosowania nadzwyczajnego łagodzenia kary w wypadkach zmniejszonej poczytalności (art. 18 § 1. K. K.), przy usprawiedliwionej nieświadomości bezprawności czynu (art. 20 § 1. K. K.), przy przekroczeniu obrony koniecznej (art. 21 § 2), przy wyższej konieczności (art. 22 § 4. K. K.), przez wymierzenie grzywny zamiast aresztu (art. 9 prawa o wykr.).

Wymienione w art. 2. prawa o wykr. postanowienia art. 55, 56, 57 § 2 i 58 normują zagadnienia, które powstają lub mogą powstać dla władzy karzącej przy wymiarze kary. Ułatwiają one tej władzy stosowanie przez nią określonego w art. 54 K. K. prawa karania.

Art. 55 dotyczy mianowicie przypadków popełnienia przestępstwa przez kilka osób. Głosi on, że w przypadkach takich nie może być mowy o jednakowej odpowiedzialności sprawców, lecz że odpowiedzialność ta w stosunku do każdego sprawcy winna być ocenioną indywidualnie.

Art. 56 K. K. głosi, że przy wymiarze grzywny władza karząca powinna się kierować stanem majątkowym przestępcy. Należy pamiętać, że grzywna jako kara majątkowa może być dla przestępcy faktycznie równie a czasami nawet bardziej dotkliwą, aniżeli kara aresztu.

Art. 57 § 2. zawiera ważną dla władzy karzącej wskazówkę, że gdy ustawa za pewne przestępstwo zagraża alternatywnie kara pozbawienia wolności lub grzywną, pozostawiając tej władzy wolność wyboru pomiędzy jednym a drugim rodzajem kary, natenczas omawiana władza powinna wybrać karę pozbawienia wolności tylko wówczas, gdy skazanie na grzywnę nie byłoby celowe, np. z powodu ubóstwa przestępcy.

Art. 58 upoważnia władzę karzącą — w przypadku skazania przestępcy na karę pozbawienia wolności, do zaliczenia na poczet tej kary, całkowicie lub częściowo okresu tymczasowego aresztowania (zapobiegawcze pozbawienie wolności). Z brzmienia tego art. wynika, że zaliczenie to pozostawione jest całkowicie swobodnemu uznaniu wspomnianej władzy. Postanowienia art. 58 mogą znaleźć zastosowanie np. w przypadku art. 18 ust. 5 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13/VIII. 1926 r. o cudzoziemcach (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 465), art. 20 ust. 5 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23/XII. 1927 r. o granicach Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 995), art. 15 ust. 4. rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16/I. 1928 r. o stanie wojennym (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 54), jak również w przypadku tymczasowego przytrzymania (art. 8 rozp. o postępowaniu karno-administracyjnem),

II. Jasnem jest, że samo stosowanie kar nie może być uważane przez władzę, za jedyny środek powstrzymania czynów gwałcących prawo. Jeśli wykroczenia pewnego rodzaju powtarzają się przez czas dłuższy w większej ilości, władze administracji ogólnej niezależnie od represji indywidualnej powinny zbadać przyczyny ich powstawania i przeciwdziałać im także w innej drodze np. administracyjnej lub społecznej.

Polityka karno-administracyjna winna się zatem łączyć z polityką administracyjną, której zadaniem jest badanie prawa obowiązującego co do celowości, oraz ustalenia zasad, według których prawo to należy stosować. Tak np. jeśli na danym obszarze często powtarzają się wykroczenia przeciwko przepisom sanitarnym, rzeczą władzy jest zbadać, czy nie jest to wynikiem bądź to braków w przepisach, bądź też stanu faktycznego, utrudniającego ludności stosowanie się do nich, bądź też wreszcie niedostatecznego uświadomienia. W podobnych razach władza przedsiębierze odpowiednią akcję w celu usunięcia braków, jednocześnie zaś stosuje odpowiednią politykę przy wymierzaniu kar w tego rodzaju sprawach. Tak samo w razie szerzenia się pijaństwa władze winny zainicjować odpowiednią akcję administracyjną i społeczną w celu przeciwdziałania temu nałogowi, tak w drodze wykrywania i zwalczania żródeł, z których pochodzi nadmierne zużycie alkoholu, jak i w drodze propagandy trzeźwości, uświadamiania ludności i t. d. Natomiast walka z takiemi przejawami tylko w drodze wymierzania kar nie byłaby właściwa i wystarczająca. Oczywiście jednak w niektórych wypadkach kary administracyjne mogą być jedynym właściwym środkiem dla przywrócenia naruszonego porządku prawnego. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy ze strony pewnych jednostek lub grup ludności zachodzi świadome i planowe przekraczanie przepisów obowiązujących. W takich przypadkach władza winna wyzyskać posiadane przez nią uprawnienia w zakresie karania w całej pełni, aby zapobiec dalszym wykroczeniom i usunąć zagrożenie porządku i bezpieczeństwa publicznego. Jako przykład można tu przytoczyć zaobserwowane przed kilku laty na niektórych obszarach rozmyślne naruszenie przepisów drogowych w celu utrudnienia ruchu samochodów i t. p.

Aby wyżej wymienione wytyczne mogły być należycie wprowadzone w życie i przestrzegane, konieczne

jest współdziałanie referatu karno-administracyjnego z innemi referatami. Referaty te uzupełniają się wzajemnie, powinny zatem w sprawach karno-administracyjnych pozostawać z sobą w stałym kontakcie, stosowanie bowiem należytej polityki karno-administracyjnej bez informacyj o stanie danego zagadnienia jest niemożliwe.

Ze względu na pierwszorzędną wagę jaką sprawa ta posiada dla należytego wykonywania orzecznictwa karno-administracyjnego p. p. Starostowie obowiązani są osobiście dołożyć wszelkich starań, aby zasady powyższe w jak najszerszym zakresie zostały urzeczywistnione. Na ilość i surowość kar, lecz wynik należycie stosowanej polityki karno-administracyjnej w połączeniu z ogólną działalnością władz w zakresie chronionego przez nie porządku prawnego jest sprawdzianem należytego wykonywania powierzonego im zadania. W związku z tem zwracam uwagę, że oprócz kar władze mają w przepisach o postępowaniu przymusowem inne jeszcze środki (wykonanie zastępcze, przymus bezpośredni art. 44, 49 i 50 rozp. o postępowaniu przymusowem w administracji) w celu zmuszenia do stosowania się do przepisów obowiązujących. Środki te należy stosować w zakresie szerszym, niż to ma dotychczas miejsce, w szczególności w tych przypadkach, gdy pewne zaniechania lub zaniedbanie wynikają ze złej woli i gdy w ten sposób cel, do którego się dąży, da się osiągnąć prędzej i w mniej dotkliwy dla zainteresowanego sposób. Tak np. jasne jest, że w razie potrzeby naprawy śmietnika z reguły skuteczniej doprowadzi do celu zastosowanie przepisów o postępowaniu przymusowem w administracji (wykonanie zastępcze). Tymczasem w takich przypadkach władze najczęściej wymierzają zainteresowanemu coraz wyższe kary i zajmują się ich egzekucją, śmietnik zaś pozostaje nienaprawiony.

III. Przy sprawowaniu orzecznictwa karno-administracyjnego władze karzące powinny pamiętać, że istotną cechą tego orzecznictwo jest:

a) szybki wymiar kary oraz

b) możliwe uproszczenie postępowania i unikanie zbędnych kosztów i niedogodności dla osób zainteresowanych.

Niektóre podległe mi władze nie wyzyskują należycie środków, jakie im dają przepisy o postępowaniu karno-administracyjnem dla przyspieszenia wymierzania kar. Należy tu zwłaszcza wymienić nakazy karne (art. 45 rozp. o post. karno-administracyjnem). Zdarzają się starostwa, w których ilość orzeczeń, wydanych w drodze zwyczajnego postępowania przekracza 60% i 70% ogólnej ilości spraw karno-admin. Nie ulega żadnej wątpliwości, że ilość spraw, które wymagają rozprawy, nie stanowi nawet w przybliżeniu tak wysokiego odsetka, powodem zaś wielkiej ilości rozpraw są przedewszystkiem zbyt wysokie kary, o czem będzie mowa niżej, oraz szablonowe i powierzchowne traktowanie spraw przez niektóre starostwa. Zwracam tu zatem uwagę na potrzebę jak najszerszego wyzyskania instytucji nakazów karnych tam wszędzie, gdzie mogą one być stosowane. Niezbędnym jednak warunkiem przy wydawaniu nakazów karnych jest należyte sporządzanie doniesień, na których podstawie nakazy są wymierzane. Władze winny zatem na doniesienia te, których większość pochodzi od organów policji zwracać szczególną uwagę. Nienależycie sporządzane doniesienia, winny być wykorzystywane dla udzielania odpowiednich pouczeń właściwym organom. Ze swej strony przełożeni policyjni, o ile przez ich ręce doniesienia te przechodzą, nie powinni przesyłać ich bezkrytycznie do władz administracyjnych, lecz zwracać na nie więcej uwagi, niż to ma miejsce obecnie i stale instruować swych podwładnych w celu usunięcia zauważonych braków. Warunki, jakim winny odpowiadać doniesienia, podane zostaną w instrukcji o postępowaniu karno-administracyjnem, która też zawierać będzie wzór typowego doniesienia. Braki w doniesieniach powodują przy wymiarze kar liczne komplikacje i utrudnienia tak dla władz, jak i dla ludności (dodatkowe dochodzenia, badanie świadków, zbędne koszty) oraz uniemożliwiają niekiedy nakładanie kar w drodze nakazów karnych. Zaznaczam, że doniesienia winny być stale oceniane według ich jakości, a nie ilości i kategorycznie zabraniam ocenienia pracy organów policji ilością zrobionych doniesień; postępowanie takie wpływa demoralizująco na organa policji i prowadzi do nadużyć. Taką samą uwagę zwracać należy na doniesienia innych organów i porozumiewać się z ich władzami przełożonemi w wypadkach, gdy doniesienia te nie są odpowiednie.

Jeśli sprawa wymaga rozpisania rozprawy, należy zwracać uwagę, aby formalności z tem związane zostały należycie wykonane i aby zainteresowani nie byli narażeni na zbędną stratę czasu i niepotrzebne koszty. obecnie bowiem spotyka się często takie uchybienia jak wzywanie na rozprawę bez wskazania, czy stawiennictwo jest obowiązkowe, czy też nie, jakie skutki połączone są z niestawiennictwem i t. p. Takie postępowanie powoduje słuszne niezadowolenie ludności i świadczy o lekceważeniu przez władze interesów tej ludności. Polecam zatem wydać stosowne zarządzenia i stale przestrzegać, aby niewłaściwości tego rodzaju się nie powtarzały.

Przeprowadzając sprawę karno-admin. należy zawsze zwracać uwagę na możliwość oszczędzania zainteresowanym wszelkich zbędnych kosztów i straty czasu, tem bardziej, że często, wobec niemożności ściągnięcia tych kosztów, ponosić je musi Skarb Państwa. Wzywanie zatem z obowiązkiem osobistego stawiennictwa obwinionych, świadków etc. na rozprawę należy ograniczyć do minimum, zastępując to dokładnem przeprowadzeniem dochodzenia, przesłuchaniem przez równorzędną lub niższą władzę miejsca zamieszkania lub pobytu i t. d. W przypadkach jednak, gdy potrzeba takiego stawiennictwa rzeczywiście zachodzi (np. ze względu na wagę sprawy lub jej skomplikowanie, potrzebę konfrontacji i t. p., należy sprawę uprzednio dokładnie zbadać i przygotować, aby w miarę możności uniknąć potrzeby odraczania rozprawy.

Tak w postępowaniu zwyczajnem i nakazowem władze karzące zawsze winny zwracać uwagę, aby sprawa przeprowadzona została szybko, tak aby pomiędzy popełnieniem wykroczenia, a wymierzeniem kary nie było tak długiej przerwy, którąby pozbawiała karę jej właściwego znaczenia.

IV. Niejednokrotnie zauważyłem, że podległe mi władze wymierzają bez żadnych uzasadnionych powodów tak wysokie kary, że są one całkowicie niewspółmierne z popełnionem wykroczeniem.

Zbyt wysoka kara, wzbudzająca u ukaranego po-

czucie krzywdy i niesprawiedliwości lub nieodpowiadająca — o ile chodzi o karę grzywny — jego zdolnościom płatniczym, powoduje przedewszystktem to, że ukarany szuka wszelkich dostępnych dla niego środków, aby uzyskać uchylenie lub zniżenie kary, a w każdym razie odwleczenie jej wykonania. Skutkiem tego są masowe sprzeciwy i liczne przekazywania spraw sądom, niezależnie od masowych podań z zażaleniami i prośbami do władz administracyjnych o obniżenie wymiaru kary. Zbyt wysokie kary wymierzane nakazami karnemi przekreślają również celowość i pożytek tych nakazów, jasnem jest bowiem, że jeśli nakazem karnym wymierzona zostanie kara zbyt duża, co spowoduje sprzeciw, to skutek nakazu karnego staje się odwrotny — zamiast uproszczenia i przyspieszenia postępowania, komplikuje je i przedłuża. Władze zapominają tu często, że 50 zł. lub 3 dni aresztu, jakie można nakazem wymierzyć, są tylko maksymalną granicą dla wypadków wyjątkowych. Ten sam błąd popełniany jest przez władze przy stosowaniu kar wogóle. Wychodzą one z założenia, że jeśli np. ustawa przewiduje karę grzywny do 3.000 zł. wówczas kara 100, 200, a nawet 300 zł. jest w porównaniu z tem niska. Jest to pogląd zupełnie błędny. Maksimum kary jest przewidziane w ustawach dla specjalnych i rzadko się zdarzających wypadków, gdy tylko taka wysoka kara może osiągnąć skutek. W wypadkach takich wymagany jest jednak zbieg szeregu okoliczności, które wyjątkowo tylko mogą zaistnieć razem.

Niezależnie od słusznego niezadowolenia ludności, zbyt wysokie kary pociągają za sobą znaczne koszty tak dla zainteresowanych, jak i dla władz. Koszty te powstają wskutek wnoszenia próśb i sprzeciwów, osobistego stawiennictwa w urzędach i sądach, a wkońcu wskutek przymusowego wykonania kary (przymusowego sprowadzenia i kosztów utrzymania w areszcie). Ponieważ w wielu wypadkach koszty te są nieściągalne o barczają one Skarb Państwa, a liczne areszty zastępcze powodują przepełnienie aresztów i w związku z tem często wogóle niemożność wykonania kary.

Oczywiście mogą zajść przypadki, gdy wyższy wymiar kary będzie potrzebny i uzasadniony tak względami na konieczną prewencję jak i potrzebę represji indywidualnej. Tak np. gdy sprawca działa z wyraźną złą wolą, w szczególności gdy chodzi o powtarzanie tych samych wykroczeń, gdy niska kara niewspółmierna jest z korzyścią, jaką obwiniony z wykroczenia może uzyskać, (np. przy obowiązku szarwarkowym, gdy niedostarczenie środków przewozowych i uiszczenie grzywien bardziej się opłaca zainteresowanemu niż przestrzeganie przepisów), gdy chodzi o wykroczenia, bardziej ze stanowiska interesu społecznego szkodliwe (np. nielegalne posiadanie broni), gdy wykroczenia szerzą się masowo i szybkie ich powściągnięcie jest potrzebne (np. przy epidemjach), gdy wykroczenia mają charakter sabotażu lub świadomego nieprzestrzegania niektórych przepisów obowiązujących i t. p. W takich wypadkach jest oczywiście obowiązkiem władzy karzącej wymierzać kary wyższe i przechodzić w razie potrzeby do surowszego rodzaju kary (areszt zamiast grzywny). Jednakże i wówczas sprawy winny być zawsze należycie zbadane i wymiar odpowiednio dostosowany, masowe zaś i szablonowe wymierzanie kar bez brania pod uwagę indywidualnych okoliczności każdej z nich nie może mieć miejsca.

Zbyt wysokie kary są też jednym z powodów zaległości w referatach karno-administracyjnych, gdyż wielka ilość rozpraw, sprzeciwów, trudności wykonania kar uniemożliwiają szybkie załatwianie spraw.

Aby temu niedopuszczalnemu stanowi rzeczy zaradzić, polecam co następuje:

1) PP. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) zwrócą na wysokość nakładanych kar specjalną i osobistą uwagę i będą tę sprawę badać w związku z każdą inspekcją.

2) Władze karzące winny mieć stale na uwadze, że w czasie obecnych ciężkich warunków gospodarczych nakazana jest szczególna oględność przy wymiarze kar. Gdy bowiem przed kilku laty nawet stosunkowo wysoka kara nie stanowiła specjalnej uciążliwości dla ukaranego, obecnie najniższy wymiar kary jest często dla niego bardzo dotkliwy i zupełnie wystarcza, aby go powstrzymać od powtórzenia wykroczenia.

Wymierzanie zbyt wysokiej kary, a następnie stawianie przez władze wniosków o obniżenie kary w drodze łaski z tego powodu, że „rzeczywiście ukarany jest ubogi, a stan jego zdrowia nie pozwala na odbycie aresztu zastępczego" lub że „kara w stosunku do winy i położenia materjalnego winnego jest zbyt wysoka" jest niedopuszczalne. Jeśli okoliczności te istniały już w chwili wymiaru kary, zwrócenie na nie uwagi dopiero po ukaraniu jest dowodem pobieżnego postępowania władzy karzącej przy rozpatrywaniu sprawy.

3) W razie sprzeciwu od nakazu karnego, lub w razie nieuiszczenia grzywny z doraźnego nakazu karnego, władze administracji ogólnej stosownie do postanowienia art. 48 rozporządzenia o post. karno-admin. nie są wprawdzie związane wymiarem kary, orzeczonym w nakazie, nie powinny one jednak wymierzać schematycznie kary wielokrotnie wyższej, jak to ma często miejsce obecnie, traktując w ten sposób sprzeciw lub odmowę uiszczenia opłaty za czyn karygodny.

V. Wkońcu podkreślam, że stosowanie się ludności do wszelkiego rodzaju przepisów wymaga należytego jej uświadomienia, olbrzymia bowiem większość wykroczeń pochodzi nie ze złej woli, lecz z braku świadomości zainteresowanych. Dlatego też konieczne jest przy każdej okazji odpowiednie pouczenie ludności i duża oględność przy stosowaniu kar, zwłaszcza gdy chodzi o przepisy nowe, z któremi ludność nie jest jeszcze dostatecznie obeznana. Jednym z takich środków są ostrzeżenia, które winny być stosowane wszędzie tam, gdzie chodzi o uchybienia drobne, popełnione po raz pierwszy bez złej woli i gdy okoliczności sprawy nie wymagają wymierzenia kary. Zaznaczam jednak, że ostrzeżenia winny być stosowane z taktem i ostrożnością, mogą one bowiem stać się źródłem nadużyć oraz doprowadzić do bezkarności i braku poszanowania przepisów.

Zechcą P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) zarządzić ścisłe przestrzeganie powyższych wytycznych i baczyć, aby wszyscy urzędnicy, którym powierzone jest załatwianie spraw karno-administracyjnych zaznajomili się dokładnie z temi wytycznemi i stosowali je w praktyce. Do należytego prowadzenia polityki karno-administracyjnej przywiązuję szczególną wagę i będę stale zwracał uwagę przy inspekcjach na to, czy wytyczne powyższe wprowadzone zostały w życie i jaki dały skutek.

Ze swej strony zechcą P. P. Wojewodowie (P. Komisarz Rządu) również położyć na to zagadnienie

nacisk przy wszelkich inspekcjach i objazdach. Zaznaczam, że na przyszłość zaległości w referatach będę oceniał z punktu widzenia powyższych zarządzeń i jeśli będą one winikiem ich nieodpowiedniego stosowania będę winnych pociągał do odpowiedzialności.

Szczegółowe wskazówki co do trybu postępowania w sprawach karno-administracyjnych, oraz wyjaśnienia zwłaszcza w związku z nowemi normami prawnemi urządzenia roków wyjazdowych etc. otrzymują Panowie w specjalnej instrukcji.

Zarządzeniem niniejszem uchylam wszystkie okólniki i pisma okólne dotyczące polityki karno-administracyjnej, a w szczególności okólniki: Nr. 6 z dnia 14 stycznia 1928 r., Nr. 88 z dnia 25 kwietnia 1929 r., Nr. 8 z dnia 21 stycznia 1930 r., Nr. 43 z dnia 22 marca 1930 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 445, 467, 481 i 482.

Okólnik Nr. 5 z dnia 23 stycznia 1933 r.

(Wojsk. J. 4/2/I) o postępowaniu przy niszczeniu dowodu tożsamości koni.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Okólnikiem Nr. 57 z dnia 13 kwietnia 1931 roku (Nr. Wojsk. 688/1) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wprowadziło uproszczoną procedurę przy niszczeniu dowodów tożsamości koni.

Ponieważ okólnik ten nie przewiduje postępowania z dowodami tożsamości koni wystawionemi na terenie innej powiatowej władzy administracji ogólnej, zachodzą wątpliwości, jak należy postępować z temi dowodami przy niszczeniu ich.

Wobec powyższego Ministerstwo w uzupełnieniu powołanego na wstępie okólnika, zarządza co następuje:

Dowody tożsamości koni wystawione na terenie innych powiatowych władz administracji ogólnej, powinny zgodnie z pkt. 4 powołanego okólnika, ulec na miejscu protokólarnemu spaleniu.

Okólnik Nr. 6 z dnia 27 stycznia 1933 r.

(Wojsk. F. 7/1) o podatku wojskowym.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z wątpliwościami, jakie nastręczyło stosowanie w praktyce przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 VIII. 1931 r. o podatku wojskowym, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Min. Spraw Wojskowych wyjaśnia, co następuje:

Do p. a § 1 rozporządzenia.

Osoby, przeniesione do rezerwy w myśl art. 60 ustawy o powsz. obow. wojsk., które przesłużyły w wojsku ponad 5 miesięcy, nie podlegają obowiązkowi opłacania podatku wojskowego.

Do p. p. d i e § 1 rozporządzenia.

Jakkolwiek na podstawie § 13 rozporządzenia wykazy osób, obowiązanych do opłacania podatku wojskowego na zasadzie § 1 p d i e sporządzają powiatowi komendanci uzupełnień, to jednak urzędy gminne wiedzieć powinny, że wojskowo-lekarska komisja szpitalna wydaje orzeczenie co do stanu zdrowia szeregowca odbywającego obowiązkową czynną służbę wojskową tylko w pierwszych 3-ch tygodniach jego służby wojskowej. Orzeczenie to jest ostateczne i nie wymaga zatwierdzenia Szefa Sanitarnego O. K.

W późniejszym okresie czynnej służby wojskowej, t. j. po upływie 3-ch tygodni od dnia wcielenia do szeregów poddawani są podoficerowie i szeregowcy normalnemu postępowaniu rewizyjnemu, przyczem orzeczenie wydaje wojskowo-lekarska komisja rewizyjna. Orzeczenie wojskowo-lekarskiej komisji rewizyjnej staje się prawomocne dopiero po zatwierdzeniu przez Szefa Sanitarnego O. K.

Poza tem normalne postępowanie rewizyjne obowiazuje również przed upływem 3-ch tygodni, o ile zaszedł wypadek, mogący powodować uszkodzenie zdrowia na skutek pełnienia służby wojskowej.

W wypadkach wątpliwych przy obciążeniu podatkiem osób skreślonych w p. p. d, i, e § 1, należy zwracać się do właściwych komendantów uzupełnień.

Do § 2, ustęp ostatni.

Czas czynnej służby wojskowej w formacjach wyszczególnionych w § 517 p. b. rozp. wyk. do ustawy o powsz. obow. wojsk. podlega zaliczeniu na poczet obowiązkowej czynnej służby wojskowej na zasadzie art. 120 powołanej ustawy, a tem samem służby te są równoznaczne w rozumieniu ustępu ostatniego § 2 rozporządzenia Rady Ministrów o podatku wojskowym.

Dotyczy to również niżej wyszczególnionych formacyj, w których odbytą służbę zalicza się na poczet obowiązkowej służby wojskowej na zasadzie indywidualnych rozkazów Ministra Spraw Wojskowych, zgodnie z postanowieniami ostatniego ustępu powołanego paragrafu rozporządzenia wykonawczego do ustawy.

1) Organizacje plebiscytowe na Górnym Śląsku w okresie od dnia 19 II. 1919 r. do dnia 1 IX. 1921 r.

2) Organizacje plebiscytowe na Śląsku Cieszyńskim w okresie od dnia 1. IX. 1918 r. do dnia 30 IX. 1920 r.

3) Organizacje wojskowe na Spiszu i Orawie w okresie od dnia 1 IX. 1910 r. do dnia 1 VII. 1920 r.

4) Straż Mazurska lub podległe jej Lotne Oddziały Bojowe (L. O. B.) na Warmji i Mazurach w okresie od dnia 1 II. 1920 r. do dnia 15 VII. 1920 r.

5) „Związek Bezpieczeństwa Kraju“ w latach 1921—1922 i pierwszej połowie 1923 r.

6) „Milicja Wojskowa“ w latach 1918 i 1919, lecz tylko na froncie.

7) Pogotowie Młodzieży Obrony Kresów“, „Samoobrona Wileńska“, „Związek Obrony Ojczyzny i „Oddziały Ochotnicze Okręgu Wileńskiego“.

8) Samoobrona Ziemi Grodzieńskiej.

9) Kompanja Szkolna gen. Wejtko.

10) Ochotnicza Legja Obywatelska we Lwowie.

11) Wojska Ukraińskiej Republiki Ludowej w okresie od dnia 10 IV. 1920 r. do dnia 17 III. 1921 r.

Zaliczenia tej służby dokonują P. K. U.

Za ochotniczą służbę wojskową, uprawniającą do zwolnienia od obowiązku opłacania podatku wojskowego na zasadzie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów, uważać należy służbę wojskową małoletnich, odbytą w okresie

mobilizacji, gdyż służbę tę zalicza się na poczet obowiązkowej czynnej służby wojskowej.

Do § 3 p. d.

W myśl p. d. § 3 rozporządzenia, są w poszczególnym roku podatkowym zwolnieni od obowiązku opłacania podatku wojskowego ci z pośród osób wymienionych w § 1 tego rozporządzenia, którzy przed poborem ukończyli co najmniej I. stopień p. w. i po poborze w danym roku podatkowym co najmniej przez 6 miesięcy brali nadal czynny udział w pracy przysp. wojsk.

Pracy przysposobienia wojskowego w rozumieniu § 3 t. j. w hufcach, nie może zastąpić jedynie fakt należenia do organizacji Związku Strzeleckiego lub Harcerstwa Polskiego bez wykonania programowych ćwiczeń przysposobienia wojskowego.

Zwolnienie zatem od obowiązku opłacania przez dane osoby podatku wojskowego może nastąpić jedynie na podstawie zaświadczeń, do których wystawienia jest kompetentny tylko ten komendant powiatowy przysposobienia wojskowego, w którego ścisłej ewidencji znajdują się ćwiczący w hufcach przysp. wojsk. zarówno przedpoborowi, jak i rezerwiści.

Obowiązujący wzór zaświadczenia załącza się.

Co do osób korzystających z ulgi z art. 55 ust. o powsz. obow. wojsk.

Osoby stanu duchownego, korzystające z ulgi art. ust. o powsz. obow. wojsk. nie podlegają obowiązkowi opłacania podatku wojskowego, jako nie objęte przepisem art. 90 powołanej ustawy.

Osoby stanu duchownego wyznania rzymsko-katolickiego, które uzyskały ulgę z art. 55 ustawy o poborze, a przy poborze zostały zakwalifikowane do kat. D, D lub E, nie podlegają również obowiązkowi opłacania podatku wojskowego z chwilą przyznania im tej ulgi.

Co do synów gospodarzy rolnych, którzy nie posiadają własnego gospodarstwa.

Obowiązani do opłacania podatku wojskowego synowie gospodarzy rolnych, którzy pozostają na utrzymaniu rodziców i pracują w ich gospodarstwie, a sami nie posiadają własnego gospodarstwa — powinni sami opłacać podatek.

W razie nieściągalności podatku od płatnika, nie należy ściągać należnego podatku od rodziców płatnika.

Podatek w takich wypadkach powinien być bądź umorzony, bądź też egzekwowany od podatnika, gdy zdobędzie on własne środki utrzymania.

Okólnik niniejszy, który pośrednio wiąże się z okólnikami Nr. Nr. 46 z dnia 13 IV. 1932 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 6 poz. 74) i 117 z dnia 30 IX. 1932 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 15, poz. 117), należy podać do wiadomości podległych Panom Wojewodom urzędów gminnych (magistratów).

Załącznik do okólnika Nr. 6.

Dowództwo .... P. P.

Komenda Obwodu P. W.

Powiat ....

L. ....

ZAŚWIADCZENIE.

Na podstawie danych ewidencyjnych o pracy P. W. stwierdzam, że p. .... ukończył w m. .... roku .... stopień P. W. i w 193 ...... roku podatkowym od dnia .... dnia .... przez .... miesięcy ...... dni pracuje czynnie w jednostce P. W. .... Organizacji ....

Zaświadczenie niniejsze, wydane na skutek prośby petenta, w celu przedstawienia władzom państwowym w związku z rozporządzeniem Rady Min. z dnia 24-go sierpnia 1931 r. o podatku wojskowym.

Komendant Powiatowy P. W.

Komendant Obwodowy P. W.

Pieczęć okrągła d-wa pułku.

Pismo Nr. Wojsk. J. 4/1/33 z dnia 13 stycznia 1933 r.

o duplikatach dowodów tożsamości koni bez opłaty stemplowej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wyciąg z zarządzenia Min. Spraw Wojskowych Dep. Uzup. z dnia 3 stycznia r. b. Nr. 1350-12/III. przesyła się do wiadomości.

Wyciąg z pisma Min. Spraw Wojskowych — Dep. Uzup. Nr. 1350 — 12/III. Koni, z dnia 3 stycznia 1933 r.

Na mocy ustępu drugiego art. 160 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413) w związku z punktem 17 art. 142 tej ustawy, duplikat dowodu tożsamości konia może być wydany bez pobrania opłaty stemplowej osobie, której stan niezamożności jest niewątpliwie znany R. I. K., jeżeli uiszczenie opłaty nie jest możliwe bez dotkliwego uszczerbku majątkowego tej osoby.

Ta ostatnia okoliczność — jeżeli nie jest R. I. K. dostatecznie znana — może być wykazana świadectwem ubóstwa, wystawionem bądź przez urząd gminny, bądź przez urząd policji państwowej, bądź przez inny właściwy urząd państwowy. Przy rozpatrywaniu przedstawionych świadect ubóstwa, R. I. K. zwrócą szczególną uwagę na to, czy świadectwo ubóstwa istotnie stwierdza takie okoliczności faktyczne, z których wynika niewątpliwie, że osoba której ma być wydany duplikat dowodu tożsamości konia, nie może uiścić opłaty, wynoszącej obecnie (w myśl art. 157 powołanej ustawy 2 zł, z dodatkiem 10% 2 zł 20 gr) bez dotkliwego uszczerbku majątkowego.

Decyzję swą o zwolnieniu duplikatu dowodu tożsamości konia od opłaty stemplowej uwidacznia R. I. K. przez wpisanie na pierwszej stronie dowodu, pod słowem: „duplikat“ adnotacji: „Zwolniono od opłaty stemplowej z powodu ubóstwa“.

Jeżeli R. I. K. nie znajduje dostatecznych powodów do zwolnienia duplikatu od opłaty stemplowej zarazem jednak uzna, że za wydaniem duplikatu bez uprzedniego pobrania opłaty przemawiają względy publiczne lub

wzgląd na ważny interes petenta, może w myśl ustępu drugiego art. 161 oraz ustępu trzeciego art. 152 powołanej ustawy — wydać duplikat bez uprzedniego pobrania należnej opłaty; R. I. K. winien jednak postąpić w sposób, wskazany — co do podań nieostemplowanych w § 180 rozporządzenia wykonawczego z dnia 10-go października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99 poz. 842), a w szczególneści, wystosować do osoby, otrzymującej duplikat, wezwanie do uiszczenia tej opłaty, według wzoru 12 do powołanego rozporządzenia wykanawczego, oraz umieścić na duplikacie adnotację: „Wezwanie do uiszczenia opłaty stemplowej w kwocie 2 zł. wystosowano dn. .... L. ....“ taką samą adnotację winien R. I. K. umieścić na podaniu, na skutek którego wydał ów duplikat. Drugi egzemplarz wezwania według wzoru 12 należy przechować w okładce pod napisem „Podania nieostemplowane“ (ustęp szósty powołanego § 180).

Gdy na skutek wezwania zostaną dostarczone znaczki stemplowe, to R. I. K. nakleja je na wymienionem wyżej podaniu i kasuje pieczęcią urzędową.

Jeżeli wezwany nie uiścił opłaty w ciągu dwóch tygodni od doręczenia mu wezwania ma R. I. K. postąpić zgodnie z przepisami, zawartemi w ustępie ostatnim powołanego §-u 180.

Szef Departamentu Uzupełnień
(—) Zabdyr Pułkownik.

Pismo Nr. SS. 117/4/2 z dnia 14 stycznia 1933 r.

o zatrudnianiu inwalidów wojennych i wojskowych w przedsiębiorstwach samorządowych.

Do

Panów Wojewodów

Ministerstwo Opieki Społecznej pismem okólnem z dnia 10 grudnia 1932 r. Nr. 11 148/P. Zm. zwróciło się do Pana Wojewody o wydanie p. p. kierownikom państwowych urzędów pośrednictwa pracy wytycznych, któremi urzędy te muszą się kierować przy zapośredniczaniu inwalidów do pracy w wykonaniu art. 59 ustawy z dnia 17 III. 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. Nr. 26 poz. 238).

Nawiązując ze swej strony do tych zarządzeń Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia, że jest w posiadaniu danych, iż zarządy związków komunalnych w niedostatecznym stopniu stosują się do wskazań wymienionej wyżej ustawy, pomimo, że na wykonanie odnośnych przepisów zawartych jeszcze w ustawie inwalidzkiej z 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195) zwracało uwagę w całym szeregu zarządzeń, obecnie obowiązujących, a zebranych w Zbiorze Zarządzeń M. S. Wewnętrznych na stronicach: 376, poz. 1; 380, poz. 5; 380, poz. 7; 381, poz. 9; 382, poz. 11.

W zawiązku ze szczególniejszem bezrobociem, panującem wśród inwalidów wojennych i wojskowych — Min. Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o przypomnienie zarządom związków komunalnych o nałożonym na związki komunalne obowiązku ustawowym co do zatrudnienia inwalidów i dopilnowanie, aby obowiązki te były wykonywane należycie. Organa dokonywujące inspekcji działalności zarządow zw. komun. obowiązane są zwracać uwagę na sposób wykonywania tego obowiązku, a to w celu najżywszego współdziałania z państwowemi urzędami pośrednictwa pracy i ułatwienia im zadania.

W dalszych zarządzeniach, o których niezwłoczne wydanie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę, należy również zwrócić uwagę na art. 60 ustawy z 17/III. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 238) o sankcjach karnych, który winien być wykorzystywany względem niestosujących się do ustawy.

Pismo Nr. AP. 26/8 z dnia 20 stycznia 1933 r.

o wydawaniu zaświadczeń celem uzyskania prawa ubogich w sprawach karnych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych otrzymało wiadomość, iż liczba wystawionych przez odnośne władze t. zw. świadectw ubóstwa, na podstawie których sądy przyznają okazicielom ich prawo ubogich w postępowaniu sądowem — znacznie zwrasta.

Aczkolwiek fakt ten da się wytłomaczyć do pewnego stopnia zubożeniem ludności wskutek przeżywanego kryzysu gospodarczego, niemniej jednak może być również wynikiem niezachowania należytej oględności i staranności przy badaniu i ocenie stanu majątkowego i dochodów danej osoby.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi p. Wojewodę (P. Komisarza Rządu) o przypomnienie właściwym władzom podległym, aby przeprowadzały wspomniane dochodzenia najskrupulatniej i uwidaczniały, w miarę możności, dokładnie stosunki majątkowe, zarobkowe i rodzinne petentów.

Niniejsze pozostaje w związku z pismem okólnem z 30/XI. 1924 r. Nr. AO. 2402 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1525) i z okólnikiem Nr. 166 z 16/IX. 1930 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1756).

Pismo Nr. Wojsk. B. 5/2 z dnia 25 stycznia 1933 r.

o odroczeniu służby wojskowej słuchaczom i uczniom zakładów naukowych teologicznych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W załączniku do rozporządzenia z dnia 23 marca 1931 r. Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 434), uzupełnionego rozporządzeniem z dnia 2 maja 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 601) nie zostały umieszczone w części 3-ciej załącznika zakłady naukowe teologiczne krajowe i zagraniczne (z wyjątkiem katolickich w Rzymie), których słuchaczom mogą być udzielane odroczenia służby wojskowej z art. 61 pkt. 3-ci ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym (do 25 lat życia).

Zestawienie tych kategorji zakładów będzie umieszczone w nowym załączniku, który będzie wydany rozporządzeniem Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych. Do czasu wydania tego rozporządzenia należy udzielać wspomnianych odroczeń uczniom (słuchaczom) zakładów naukowych według załączonego zestawienia.

Zestawienie zakładów naukowych teologicznych.

Część 3.

Odroczenia mogą być udzielane poświęcającym się studjom teologji wyznań chrześcijańskich na wyżej wymienionych wydziałach teologicznych oraz w zakładach naukowych teologicznych — najdalej do terminu wcielenia poborowych (ochotników), odbywających skróconą czynną służbę wojskową (art. 49) w tym roku kalendarzowym, w którym kończą 25 lat życia (art. 61 pkt. 3).

I. Wydziały Teologiczne Uniwersytetów krajowych.

Warszawa — Wydział Teologji Katolickiej Uniwersytetu Warszawskiego,
Warszawa — Studjum Teologji Prawosławnej Uniwersytetu Warszawskiego,
Warszawa — Wydział Teologji Ewangielickiej Uniwersytetu Warszawskiego,
Kraków — Wydział Teologji Katolickiej Uniwersytetu Jagiellońskiego,
Lwów — Wydział Teologji Katolickiej Uniwersytetu Jana Kazimierza,
Wilno — Wydział Teologji Katolickiej Uniwersytetu Stefana Batorego,
Lublin — Wydział Teologiczny Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego.

II. Zagraniczne zakłady naukowe teologiczne i wydziały teologiczne.

Austrja.

Solnogród — Samodzielny Wydział Teologiczny Katolicki,
Insbruck — Wydział Teologji Katolickiej,
Wiedeń — Samodzielny Wydział Teologiczny Ewangielicki,
Cała Austrja — Rzymsko - Katolickie Seminarjum Duchowne Diecezjalne.

Czechosłowacja.

Ołomuniec — Samodzielny Wydział Teologiczny Katolicki,
Cała Czechosłowacja — Rzymsko-Katolickie Seminarja Duchowne Diecezjalne.

Francja.

Paryż — Wydział Teologji Protestanckiej.

Włochy

Rzym — Akademja Papieska Teologiczna,
Rzym — Akademja Papieska Liturgiczna,
Rzym — Akademja Papieska Religji Katolickiej,
Rzym — Akademja Rzymska Świętego Tomasza z Akwinu,
Rzym — Akademja „Nuovi Lincei“,
Rzym — Rzymska Akademja Archeologiczna,
Rzym — Towarzystwo Konferencji Archeologji Chrześcijańskiej,
Rzym — Kolegjum „Cultores Martyrum“,
Rzym — Akademja Arkadyjska,
Rzym — Akademja Tyberyjska,
Rzym — Akademja Niepokalanego Poczęcia,
Rzym — Akademja Artystyczna Panteonu,
Rzym — Akademja „Nobilium“,
Rzym — Instytut Papieski Biblijny,
Rzym — Szkoła Wyższa Papieska Śpiewu Gregorjańskiego i Muzyki Kościelnej,
Rzym — Uniwersytet Gregorjański (Collegium Romanum),
Rzym — Kolegjum Papieskie i Międzynarodowe Św. Tomasza,
Rzym — Instytut Papieski Wschodni,
Rzym — Wyższe Seminarjum Papieskie Rzymskie,
Rzym — Seminarjum Papieskie „Leoninum“,
Rzym — Seminarjum ŚŚ. Apostołów Piotra i Pawła.

Część 4.

Odroczenia mogą być udzielane uczniom zakładów rabinackich najdalej do terminu wcielenia poborowych (ochotników), odbywających skróconą czynną służbę wojskową (art. 49) w tym roku kalendarzowym, w którym kończą 25 lat życia (art. 61, pkt. 3).

Warszawa — Seminarjum Religijne Żydowskie „Tachkemoni“,
Warszawa — Fakultet Rabiniczny Instytutu Nauk Judaistycznych.

Nr. 2 z roku 1933. Okólnik Nr. 9 z dnia 7 lutego 1933 r.

(AP. 42/1) o wykładni niektórych postanowień ustawy przeciwalkoholowej z dnia 21 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 423).

Do

P. P. Wojewodów (za wyjątkiem wojewody śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Postanowienia okólnika z dnia 10 marca 1932 r. Nr. 33 (Dz. U. M. S. Wewn. Nr. 5, poz. 54) o wykładni niektórych postanowień ustawy przeciwalkoholowej z dnia 21 marca 1931 r. ulegają następującym zmianom:

a) w punkcie 1 po słowach: „bufety klubowe, związkowe“ dodaje się przecinek i wyrazy „kasyna i kluby wojskowe“,

b) w punkcie 2 po wyrazach „I. i II. kl.“ skreśla się wyrazy: „i w kasynach wojskowych“.

Okólnik Nr. 11 z dnia 11 lutego 1933 r.

(Wojsk. L. 1/39/1) o zwolnieniu od obowiązku dostarczania podwód gminnych dla właścicieli koni, oddających konie do p. w. konnego.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Państwowy Urząd Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego przystąpił do organizowania oddziałów p. w. konnego t. zw. „krakusów“ na zasadach ustalonych przez Ministerstwo Spraw Wojskowych, które w porozumieniu z Min. Spraw Wewnętrznych między innemi przewidują stosowanie ulg w nakładaniu obowiązku dostarczania podwód gminnych na tych wła-

ścicieli koni, którzy oddadzą posiadane konie do szeregów krakusów.

Ponieważ rozwój organizacji p. w. konnego zależny będzie w znacznej mierze od stopnia zainteresowania się właścicieli koni temi ulgami, które zwiększać się będzie niewątpliwie w miarę wprowadzania ulg w życie, z tych względów proszę P. P. Wojewodów o wydanie zarządzenia, polegającego na odpowiedniem zaleceniu związkom komunalnym na podległym P. P. Wojewodom obszarze, aby powzięły uchwały zwalniające właścicieli koni, świadczących na rzecz p. w. konnego od obowiązku dostarczania podwód gminnych lub od obowiązku świadczeń pieniężnych (składki) na pocztę gminną, o ile powinność podwodową w naturze zastąpiono składką na utrzymanie poczty gminnej.

Równocześnie zechcą PP. Wojowodowie wydać polecenie starostom wywierania w tym względzie na gminy swego wpływu oraz wezwania zarządów gmin, aby sprawy udzielania wymienionych zwolnień traktowały z należytem zrozumieniem znaczenia P. W. konnego dla Państwa i konieczności stworzeniu korzystnych warunków dla rezwoju P. W. przez wprowadzenie wymienionych ułatwień w organizowaniu i pracy P. W. konnego.

Przy stosowaniu zwolnień od przypadającego na właścicieli koni obowiązku dostarczania podwód gminnych i ustalaniu wysokości ulg dla poszczególnych właścicieli koni, jako podstawę przyjmować należy procentowy stosunek zadeklarowanych koni do ilości koni, posiadanych przez danego właściciela. Np. właściciel, który zadeklarował jednego konia i posiada tylko tego jednego, zwolniony byłby w 100% od obowiązujących go świadczeń, posiadający dwa konie, z których jednego oddał do P. W. konnego w 50% i t. d.

Przyznawanie ulg dla właścicieli koni winno następować na pisemny wniosek, zgłoszony przez właściwego komendanta rejonu krakusów i przyznane zwolnienie od świadczeń przysługiwać ma właścicielom koni zasadniczo tak długo, jak długo koń jego pozostaje w szeregach krakusów.

W wypadkach jednak stwierdzenia przez tychże komendantów nieusprawiedliwionej nieobecności koni na zbiórkach, nakazanych właścicielom koni, przyznane ulgi powinny być bezzwłocznie cofnięte, każdorazowo na podstawie pisma komendanta rejonu krakusów, skierowanego do zainteresowanej gminy.

Okólnik Nr. 12. z dnia 14 lutego 1933 r.

(Wojsk. J. 3/1) o przeglądzie koni w roku 1933.

Do

PP. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na zasadzie art. 15 i 16 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r. o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 98/27, poz. 859), zarządzam przegląd (klasyfikacja wojskowa, wydawanie dowodów tożsamości, zapisywanie do ksiąg ewidencyjnych względnie poczynienie ewentualnych zmian w klasyfikacji), następujących kategoryj koni:

a) na terenie całego państwa:

1) 4-letnich (tj. urodzonych w 1929 r.),

2) starszych, które z jakichkolwiekbądź powodów dotychczas nie otrzymały dowodów tożsamości i nie zostały zapisane do ksiąg ewidencyjnych,

3) 13-to i 14-to letnich (t. j. urodzonych w 1919 r. i 1920 r. posiadających już w dowodach tożsamości wpisane kategorje: W_1, W_2, A_1, AC lub T,

4) 5-letnich i starszych, które mają w dowodach tożsamości wpisane kategorje: W_1, W_2, AL, AC lub T,

b) na terenie niektórych powiatów:

Przegląd koni wymienionych w punkcie 4 może być przeprowadzony jedynie na zasadzie uprzedniego porozumienia się właściwych dowódców O. K. z Panami Wojewodami (Panem Komisarzem Rządu).

Termin przeglądu koni w roku bieżącym jak i wszelkie czynności powiatowych władz administracji ogólnej oraz urzędów gminnych, związane z przeprowadzeniem przeglądu, powinny być ustalone i dokonane zgodnie z zarządzeniem z dnia 15 lutego 1932 r. Nr. Wojsk. J. 3/13.

W związku z powyższem wydadzą Panowie Wojewodowie (Pan Komisarz Rządu) ze swej strony podległym powiatowym władzom administracji ogólnej stosowne w tej mierze zarządzenia, kładąc specjalny nacisk by przegląd został przeprowadzony z jak największą dokładnością i sprawnością.

Pismo Nr. SF. 82/24/6 z dnia 6 lutego 1933 r.

o wymiarze opłat drogowych od gruntów kolejowych.

Do

P. P. Wojewodów w Tarnopolu, we Lwowie, Krakowie i Stanisławowie.

Opierając się na przeprowadzonej z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych korespondencji, Ministerstwo Komunikacji w r. 1929 wyjaśniło dyrekcjom kolejowym w województwach południowych, iż związki komunalne nie mogą pociągać zarówno kolei państwowych, jak również prywatnych, do jakichkolwiek świadczeń na rzecz swoich dróg.

Na podstawie takiego wyjaśnienia dyrekcje kolejowe wstrzymały się od zapłaty opłat drogowych od gruntów, stanowiących własność Polskich Kolei Państwowych na rzecz związków komunalnych.

W r. 1931 nastąpiła reasumcja stanowiska Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz Ministerstwo Komunikacji w sprawie powyższej, w szczególności ustalono, iż grunty kolejowe, opłacające państwowy podatek gruntowy, podlegają również obciążeniu opłatami drogowemi na rzecz pow. związków komunalnych.

Wobec tego powstała kwestja wyrównania powstałych w latach ubiegłych zaległości, w szczególności zaś także uiszczenia kar za zwłokę od zaległych sum.

Ponieważ jednakże zwłoka w uiszczeniu opłat drogowych za lata 1929—1931 nastąpiła bez winy dyrekcyj kolejowych, które opierały się na pouczeniu ze strony władz centralnych, iż opłaty te nie należą się, przeto słusznem zupełnie i uzasadnionem jest ich obecne żądanie, aby je za ten okres (t. j. do dnia wydania pisma wyjaśniającego Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 26/VIII. 1931 r. Nr. SF.4848/3) zwolnić od uiszczenia kar za zwłokę.

Ministerstwo prosi Pani Wojewodę o spowodowanie, aby powiatowe związki komunalne na obszarze powierzonego Panu województwa przeprowadziły umorzenie kar za zwłokę, nałożonych na dyrekcję kolejową z tytułu zaległych opłat drogowych za czas od r. 1929 do dnia 26/VIII. 1931 r.

Orzecznictwo Najwyższego Trybunału Administracyjnego i Sądu Najwyższego.

Rozwiązanie umowy z pracownikiem.

1) Nieskorzystanie pracodawcy z prawa niezwłocznego rozwiązania umowy z pracownikiem z ważnej przyczyny, nie pozbawia go prawa poszukiwania od tego pracownika wynagrodzenia za wyrządzone mu szkody i straty.

(Orzeczenie Izby Pierwszej Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 1932 Nr. I. c. 2952/31).

2) Pracownik, który dobrowolnie rozwiązał umowę pracy przed upływem okresu uprawniającego go do korzystania z płatnego urlopu, nie może domagać się wynagrodzenia za niewykorzystany urlop.

(Orzecznie Izby Pierwszej Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 1932 r. Nr. I c. 2612/31).

Roszczenie robotników do pracodawców.

Spory o roszczenia do pracodawców robotników zatrudnionych w ogrodnictwie nie podlegają sądom pracy, nawet gdy zakład ogrodniczy znajduje się w obrębie miasta i gdy robotnik zajęty był nie ogrodnictwem, lecz był woźnicą w zakładzie. Do tych robotników niema również zastosowania ustawa o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu.

(Orzeczenie Izby Pierwszej Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 1932 r. Nr. Ic. 2431/31).

Odpowiedzialność za skutki wynikłe ze zderzenia samochodów.

Przy zderzeniu się dwóch samochodów wywołanem zawinieniem kierowcy jednego z nich, przepisy §§ 1 i 2 ustawy z 9 sierpnia 1908 r. Dz. p. p. Nr. 162 mają zastosowanie do uszkodzenia osób jadących drugim samochodem.

Właściciel samochodu lub osoba w § 1 tej ustawy wskazana odpowiada zawsze za skutki zawinienia kierowcy tego samochodu, nawet w braku winy w wyborze kierowcy.

(Orzeczenie Izby Trzeciej (sek. 1) Sądu Najwyższego z 13 kwietnia 1932 Rw. 656/32).